SEE SUPPLEMENT

The Morning Star

Registered as a Newspaper (Established 1841) Published Every Friday

Vol. 128. JAFFNA, FRIDAY, 4TH OCTOBER 1968 No. 38.

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Rates

Subscriptions :

Inland Rs. 15-00 per year

Foreign Rs. 20-00 " "

Single copy 40 cts. (including postage)

Advertisement :

On application

In Memoriam :

Rs. 12-50 per insertion (within 4 inches)

Order Nisi :

Rs. 15-00 for two insertions (within 6 inches)

Notice

Please Address :

(1) All Editorial matter (excluding news) for the English pages) to : The Editor, The *Morning Star*, Vaddukoddai.

(2) All news to the News Editor Vaddukoddai.

(3) All Editorial matter for the Tamil pages to : The Tamil Editor, The *Morning Star*, Parsonage, Alaveddy

(4) All Business correspondence re Advertisements and Subscriptions and all remittances to :

The Manager, The *Morning Star* — A. Kadirgamar, Esq. College Lane, Vaddukoddai.

Calendar of Events

October 7—13
Christian Home Week,

October 12
Christian Home Festival.— South Erlalai

October 13
—Christian Home Sunday
—A Service of Thanksgiving for the life of Mr. S. V. Balasingham at the Cathedral Church, Vaddukoddai at 5 p. m.

O

"VALIGAMAM WEST BRANCH, THE BEST IN CEYLON IN T. B. EDUCATION"—C. N. A. P. T. CHIEF.

"There are more than 45 C. N. A. P. T. Branches in Ceylon. The only Branch that continuously holds examinations and competitions on T. B. knowledge, and spreads the knowledge on T. B among the mass through schools societies and hospitals is the Vali - West Branch of the C. N. A. P. T. The first primary object of the C. N. A. P. T. is education of the people on T. B. I am happy to say that this is regularly carried out by this Branch creditably every year through various competitions and I am proud to say that after the bi - weekly method of treatment was adopted in Jaffna that 75% of the cases were arrested. So volunteers, dedicate yourself to this noble task of eradicating this disease completely out of our country", so said Dr. J. H. F. Jayasuriya, Chairman of C. N. A. P. T. Council, at the 11th Annual T. B. Competitions held at Memorial English School, Manipay.

Dr. T. Gangadharan, President of the Vali - West Branch, presided and welcomed Dr Jayasuriya, Mr. D. B. Ellepola, Vice - Chairman, and Dr. G. S. Sinnathamby of the C. N. A. P. T. Council. Mr. ... J. P., Vice - President, and Mr. W. N. Thevakadadcham, Hony. Secretary of the Branch, also addressed. Following this written Examination, Essay poster, Slogan, Dialogue, Song and Drama competitions were held on T. B. among schools, societies and hospitals.

JAFFNA DIOCESAN FESTIVAL

The twenty-first annual Festival of the Jaffna Council of the Church of South India was celebrated last Saturday at Vaddukoddai. It began with the Holy Communion Service held at 8 30 a. m. in the Cathedral Church. The Choral Liturgy of the C S. I. was followed and the service was led by the Bishop of the Jaffna Diocese, the Rt. Rev. Dr. S. Kulandran. The Bible Lessons were read by Messrs R. C. Chellish, S. P. K. Solomon, and the Rev. K. J. Mills. The Rev. J. J. Ratnarajah led the Litany. The Ven. James H. S. Amarasekera, the Archdeacon of the Kurunegala Diocese of the Church of Ceylon, preached the sermon on the theme : "The Christian Family". The Bishop was assisted by the following in the celebration of the Eucharist : the Ven. J. H. S. Amarasekera, the Revds. J. J. Ratnarajah, J. M. Singanayagam, and Sam. Thampoe. The service came to a close with benediction by the Bishop.

At 11 a. m. the Navaly Y. M. C. A. put on boards at the Ottley Hall, Jaffna College, a well-staged play on 'Watchfulness'. This was followed by a Fellowship Lunch.

The Public Meeting followed at 2-30 p. m. in the church, presided over by Bishop Kulandran. Mr. S. N. Sugunanathan read the Lesson and offered prayer. Children of the Erlalai South Church sang a special lyric. The Ven. J. H. S. Amarasekera delivered an address on 'The Church and the Family'. This address will be published by us in a future issue.

Bishop Kulandran, based his address on Deuteronomy 20 : 4 "For the Lord your God is He that goeth with you" (the verse appearing as the Golden Text in this year's Bulletin of the Diocese). In the course of it he said that it was difficult to understand the message and attitude of modern Western theologians. Now they regarded Christianity as another name for Western culture. They thought that that was something new, but the truth was that it was the old fact. The Israelites of old were themselves tempted to follow the ways of the countries through which they were forced to travel. Religion was to them a culture. Thus the attitude of equating a religion with a particular culture was one that obtained from ancient times. The Romans persecuted others because they were alien and did not belong to them. Today the same thing was happening in Ceylon too. It was being urged that all should speak the same language, follow the same culture and practise the same religion, in the South Buddhism and in the North Hinduism. That was not the attitude of Christianity. Whatever the culture, race or community to which we belonged, the God we worship is the one who created earth and heaven. The Bishop warned against two temptations which often beset the Christians in this country. One was to follow the religion of the majority and the other to be a separate community with a different religion, its own dress, customs and culture. The Bishop then asked whether we should always be a minority. From ancient times, history would show there were minorities. The following were classic examples of persons in a minority : Noah, Elijah, Jesus Christ and Paul. The minorities should remember the stirring words of prophet Isaiah : "For the Lord your God is He that goeth with you".

The meeting concluded with benediction pronounced by the Bishop. Tea followed this meeting, after which a Volley Ball match was played on the College courts between the Workers of the Diocese and Laymen.

PERSONAL

Mr. E. M. D. Mather is now the Factory Manager of the Rubber Goods Factory of Associated Motorways Ltd., at Kalutara. He was successful at the Licentiateship Examination of the Institution of the Rubber Industry (London), which was held last June, and he was also awarded the Associate Membership of the Institution of Works Managers (London) in September. He is the eldest son of the Rev. and Mrs. B. C. D. Mather of Bambalapitiya.

ASIAN CHRISTIANS RESPOND

To Call for Help in America's racial Crisis. Approximately 25 national Christians, many from Asia, are presently working in the United States in white suburban communities to "bring a fuller perspective and new dimension of understanding" to American Christians in a programme directed toward the problem of racism in America.

The Ceylon Churchman.

UNEMPLOYMENT FIGURES FOR CEYLON

We give below the number of Registrants at the Employment Exchanges of our country during the past 30 years —

Year		*Total*
1938	... ...	16,480
1939	... ...	26,677
1940	... ...	27,645
1941	... ...	20,458
1942	... ...	19,338
1943	... ...	8,335
1944	... ...	1,053
1945	... ...	21,336
1946	... ...	36,514
1947	... ...	34,744
1948	... ...	66,656
1949	... ...	69,732
1950	... ...	65,122
1951	... ...	52,707
1952	... ...	53,029
1953	... ...	51,546
1954	... ...	63,314
1955	... ...	71,010
1956	... ...	85,952
1957	... ...	110,856
1958	... ...	117,798
1959	... ...	128,018
1960	... ...	151,032
1961	... ...	151,265
1962	... ...	152,109
1963	... ...	151,922
1964,	1st Quarter ...	157,365
1964,	2nd " ...	157,094
1964,	3rd " ...	16[illegible],433
1964,	4th " ...	165,456
1965,	January ...	166,432
1966,	" ...	203,505
1967,	" ...	240,723
1967,	February ...	244,389
1967,	March ...	218,818
1967,	April ...	245,993
1967,	May ...	215,152
1968,	June ...	245,527
1968,	July ...	248,352
1968,	August ...	251,976

The Messenger

OBITUARY

A correspondent from Kuala Lumpur sends us this account of the obituary of Mrs. Arunasalam, which was noted in our issue two weeks back :

The death of Mrs. Anna Gnanamalar Arunasalam on 13th September, 1968, in Singapore removes from the midst of the Malaysian Ceylonese Community, one of its senior members.

Madam Anna Gnanamalar before her marriage was a teacher in the Uduvil Girls' School and was a sister of the late Rev. R. C. P. Welch of Uduvil, Jaffna.

In 1922, she married the late Mr. R C. Arunasalam of the Malayan Railways and left for Malaya. Her exemplary early training led her to take a very active part in the Methodist Tamil Church, Kuala Lumpur and the Ladies' Aid Society of the Church. She led a full life and was a source of inspiration to the people of her community and her friends.

She was 75 when she passed away and the interment was in Kuala Lumpur after the funeral service conducted by the Rev. Dr. T. Thangaraj.

She leaves behind two sons (Mr. A. E. Navaratnasingam, Headmaster, National - Type Secondary English School, Petaling Jaya and Mr. A. Chelvarajasingam, Assistant Personal Officer National Electricity Board, Malaysia), her daughter Angeline, her son-in-law Mr. Richard Thambiah, Assistant Director of Education, Singapore, two daughters-in-law, eight grandchildren, in Malaysia, her eldest sister, Mrs. A. S. Rasaiah, in Colombo and a host of other relatives both in Malaysia and Ceylon to bemoan the loss.

"The angels had finished the crown ... keep away from the coronation."

An Appreciation

Mr. M. K. SITHAMPARAPILLAI

I consider it a privilege to testify to the life and work of my good friend and fellow - Methodist, Mathew Kathiravelupillai Sithamparapillai, late Head Master of Uppuveli Government School.

He was born a Hindu on 15th January, 1910, in the village of Thiriyai. He had his education at Arasady School, Batticaloa. At the early age of 16 years he became a Christian by conviction and since then has held fast to his faith and gone on from strength to strength in the service of his Master. He took to the teaching profession and became a trained teacher and was held in high regard both by his pupils, past and present, and by the colleagues of his calling.

I may say without aspersion that he was a man of two talents, but who doubled his acquisition in the service of the Lord and the society in which he lived. He was one of my first acquaintances in Trincomalee. when I came here to practice three years ago ; this acquaintance ripened into an intimate friendship, mainly because of common interests. Mr. Sithamparapillai was a frequent visitor to the People's Nursing Home, Trincomalee, mainly in order to fulfil the Christian obligation "I was sick and you visited Me". During his visits I have had the opportunity of having very interesting conversation which I realized was of mutual benefit in the background of our Christian and general experience of men and matters.

I am personally aware that he was held in high regard as a prominent citizen of Trincomalee by all sections of the community, both men women, and even children, mainly for his sincere interest and his inherent goodness. He did not confine himself to any particular group, but wherever there was sorrow or sickness his sympathy and bodily help were readily available.

Apart from his Christian home life, wherein he was assisted by his good wife Gnanamani, daughter of Mr. Kandiah, who ably co - operated with him in bringing up a God - fearing family, he threw himself heart and soul into every movement that would help to uplift the social well - being of Trincomalee and its environs. When the proposal to form a Y. M. C. A. for Trincomalee was mooted, Sithamparapillai was one of the first to come forward and volunteer his service and support. At the time of his death he was a Director of the Y M. C A. Board. Besides this, he was the Honorary Secretary of the Co - operative District Union.

His absorbing interest, however, was his work as a lay preacher and class leader in the Methodist Church. He was a member of the North Ceylon District Synod and had at one time been a member of the Conference. Being of like mind, I have followed very many of his sermons with absorbing interest and vitally shared his Christian experience in which I was privileged to enhance my own faith. He was candid, out - spoken and sincere. He was rather wary of Church Union because of his absolute loyalty to Methodism and its tenets. His one aspiration in life, which was denied him by his sudden demise, was full-time work for Christ.

He died at Puttalam on 13th September, 1968, when on a visit to see his ailing brother - in - law. We may truly say he died in harness. The high regard in which he was held was amply testified to by the very large attendance at his funeral in his residence at Rajavarothiam Road, Trincomalee, on the following day, when there was deep grief at the departure of a sincere Christian, a prominent social worker, and an honest citizen who befriended all and sundry. He was in fact a citizen of the Kingdom of God and has gone to his inheritance due to "a good and faithful servant."

He leaves behind his dearly beloved wife, members of his family, and a host of relatives and friends to bemoan his loss.

Dr. G. N. R. Nathanael,

Trincomalee.

O

Letter to the Editor

HINDUISM AND BUDDHISM IN CEYLON

Sir,

Regarding the publicity that Tirukoneswaram Kovil has received recently, it would appear to me that the fact that Hinduism existed in Ceylon prior to the advent of Buddhism is not properly appreciated.

In support of the above I quote the following from recognised authorities.

Malalasekera in his book "Pali Literature" speaks of "Halls for Brahmins Titthârama (monastery for foreign religions) built by Pandukabhaya where Abhayagiri now stands."

Harischandra in his book "Sacred City, Anuradhapura", points out that Abhayagiri dagoba stands on the site of a Hindu Temple.

Paranavitarne makes the following observations in the Journal RASCB Vol : 31, No : 82, 1929 :

"Mahavamsa, in its account of the formation of Anuradhapura by Pandukabhaya in the 4th Century B. C. mentions numbers of religious and public institutions established there by that Monarch.

The earliest inscriptions, too, bear testimony to the presence of Brahmanas in Ceylon just after the introduction of Buddhism. They must, therefore, have been living in pre-Buddhist Ceylon too and the presence of the Brahmanas is evidence of the prevalence of their religious beliefs."

That the Tamils were also Buddhists and that the famous Buddhist missionaries who came to Ceylon were South Indians is confirmed by views expressed by the following recognised authorities :

Muthucumarasamy in his book "Dathavamsa" has pointed out that Tamil Buddhist kings ruled at Madura.

Arunachalam at a meeting of the RASCB (Vol : 28, 1919) has stated that Tamils were Buddhists in the early centuries before and after Christ.

Geiger has pointed out that the famous Buddhist missionary Buddhagosa was a South Indian and that the Cola country was also the home country of two of the other most important Buddhist scholars, Buddhadata and Dhammapala (Culture of Ceylon, Mediaeval Times) ; while B. C. Law has observed (Indological studies) that South India was the home of Pali Buddhism till 1200 A. D.

Paranavitarne in his book "Art and Culture of the Sinhalese", has stated, that, "The earliest type of the Buddha image known in Ceylon is that of the Andhra School. A life size Buddha image of marble, obviously of South Indian origin, has recently been unearthed at an ancient site of Ceylon. There is epigraphical as well as literary evidence to indicate that a brisk intercourse existed in this period between the Buddhists of Ceylon and their co-religionists in the Kistan Valley".

It is significant in this context that Tamils occupied even the Mihintale area at a very early date. This is clearly indicated in an inscription B. C. 262, referred to by Tennent in his book on "Ceylon" as follows : "the inscription on the rock at Mihintale ascribes to the Malabars the system of managing the water for the rice lands" and directs that "according to the supply of water in the lake, the same shall be distributed to the lands of the Vihara in the manner formerly regulated by the Tamils".

Yours faithfully,
J. R. Sinnatamby

A Service of Thanksgiving

FOR THE LIFE
of
The late
Mr. S. V. Balasingham
(Principal, Jaffna College)
will be held
at the
CATHEDRAL CHURCH,
VADDUKODDAI
on
Sunday, 13th October, 1968
at 5 p. m.

All are cordially invited.

26th September, 1968.

37 & 38

JAFFNA COLLEGE ALUMNI ASSOCIATION

On account of the sudden death of Rev. Dr. S. K Bunker, the Annual Meeting and Dinner fixed for 12th October, 1968 is postponed to 18th November, 1968.

S. A. Balaratnam,
Secretary.

38

WANTED

Chief Matron (House Mother) for immediate appointment.

Salary : Rs. 100/= — 150/= / 5/= + Free Board and Lodging. Duties—Supervisory.

Apply :

Principal,
Nuffield School for the Deaf & Blind, Kaitadi.

38

J. D., C. S. I. CHRISTIAN HOME FESTIVAL

Saturday, 12th October, 1968, at 2 - 30 p. m.

at

SOUTH ERLALAI CHURCH

Programme

2 - 30 p. m. : Worship Service

Speaker : Dr. Miss E. M. Thilliampalam

3 - 30 p. m. : Social and Entertainment

It is a festival for the whole family.

Men, women and children are all invited.

M. R. Jeyasingam,
Convenor Women's Auxiliary,

Uduvil,
3 - 10 - '68.

38

CAMPHOUSE

CASUARINA - BEACH

Karainagar

As from today this Camphouse can be used by groups only after getting prior permission from the Manager, C. B. Bavinck, at Vaddukoddai. The watcher has strict instructions not to allow unauthorised persons to use the house. The rate for groups for a day or part thereof is Rs. 5/-. Families enjoy some reduction.

The Manager

38

JAFFNA COLLEGE VADDUKODDAI

(Secondary School Department)

Admissions 1969

Admissions will be considered to Grades I to 4, 8, 9 and 11. Application Forms are available at the College Office or will be posted on receipt of a self-addressed stamped long envelope.

Applications close on October 30th.

Principal

38

FOR SALE

Four acre Paddy Field, adjoining Navajeevanam on the road-side at Paranthan. Irrigable. Highest offer.

Please apply to :

Dr. Mrs. J. K. Ratnanandam,
No. 8, Mumtaz Mahal Road,
Colombo 6.

38

IN MEMORIAM

IN AFFECTIONATE MEMORY
of
CHELLIAH HASTINGS COOKE

Born : 28th March, 1861.

Died : 2nd October, 1951.

"Who would wish back the saints upon our rough
Wearisome road ?
Wish back a breathless soul
Just at the goal ?
My soul, praise God
For all dear souls which have enough".

(Inserted by his children and grand - children)

38

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது

உதயதாரகை

கிறிஸ்தவ வார இதழ் | Estd. 1841 | UTHAYATHARAKAI

மலர் 128 | 4—10—1968 | இதழ் 38

"நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும்; பாவம் எந்த ஜனத்துக்கும் இழிவாம்."

நினைவு கூர்தலாராதனை

மறைத்திரு. கலாநிதி
சிட்னி கிற்றிட்டு பங்கர்

கடந்த மாசம் 22 ஆம் திகதி மறுமைக்குள் பிரவேசித்த யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மூன்னாள் தலைவர் கலாநிதி பங்கர் பேரில் ஒரு நினைவுகூர்தல் ஆராதனை வட்டுக்கோட்டை அத்தியட்சாசன ஆலயத்தில் கடந்த வெள்ளிக்கிழமை (27-9-68) மாலை 4-30 மணிக்கு நடத்தப்பட்டது.

மறைத்திரு கே ஜே. மில்ஸ் நடத்திய இவ்வாராதனையில் கலாநிதி டபிள்யு. எல். ஜெயசிங்கம், திரு. கே. எ. செல்லையா ஆகியோரால் வேதப்பாடல்கள் வாசிக்கப்பட்டன.

அத்தியட்சர் அருளுரை வழங்கியபோது, மத்தேயு 26 : 7 ஐ ஆதாரமாகக் கொண்டு மரியாள் பரிமள தைலத்தை ஊற்றியமை பலரது கண்டனத்துக்கு உரியதாகவோ, மௌனத்துக்குரியதாகவோ இருந்த போதிலும் ஆண்டவரின் பாராட்டுக்குரியதாய் வரலாற்றில் இடம்பெறத் தக்கதாய் இருந்ததுபோல் கலாநிதி பங்கரின் மிஷனரி ஊழியம் இருந்தது. தம்மை முற்றாக இயேசுவுக்கு ஒப்புவித்து தமக்கு அவரிடத்திலிருந்த அன்புக்கடனை வெளிப்படுத்தினர். கடவுளின் பரலோக இராச்சிய அமைப்பு வேலையில் 31 வருடம் தம் சிவியத்தில் பெரும்பாகம் யாழ்ப்பாணத்தில் பணிபுரிந்து, அதிகாரியாகவன்றி இக்குள்ளாரின் உடன் ஊழியனாகக் கடமை புரிந்த சிறந்த கல்விமானும் பண்புமிக்கவரும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் என்றும் சுடர்விசக்கூடிய ஒளியுமாய் விளங்கினர் என்றார்.

வைத்திய கலாநிதி ஜே. எல். அமரசிங்கம் தமது பாராட்டுரையில் கலாநிதி பங்கர் பசுபிக் சமுத்திரம்போன்ற ஆழமும், அமைதியுமுடையவராய், சிறந்த கல்விமானாய், மேலான சிந்தையுள்ளவராய், தூரக் காட்சியும் துணிவும் மிக்கவராய் தம் அரிய முயற்சியால் நமக்கொரு பல்கலைக் கழகத்தை விட்டுப் போயிருக்கிறார் என்றார்.

திரு. ஜே எச். அரியரத்தினம் அவர்கள் தமது பாராட்டுரையில் புறதேசத்தாராய், சாதியாளாய் இருந்தும் நம் மனங்கலங்குவதற்கு பங்கரின் மனைவிமக்களோடு கரமும் புலம்புவதற்கு, கலாநிதி பங்கரின் தாழ்மை, புதிய எண்ணம், சுதேசிகளை முன்னேற்று மார்வம், பெருந்தன்மையும் உயர்ந்த பண்பும், மாணவரிடத்துள்ள அன்பு, அவர் தம் நியாசம் ஆதியன காரணம் என்றார்.

திரு. சி. பவிங் செபமாலையை நடத்தியபின் அத்தியட்சரவர்களின் ஆசீர்வாதத்துடன் ஆராதனை முடிவுற்றது.

நன்றி செலுத்தும் ஆராதனை

திரு. முருகுப்பிள்ளை ஜேம்ஸ்
நாகலிங்கம்

கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை (29-9-68) மாலை 4 மணிக்கு புங்குடுதீவுத் தேவாலயத்தில் காலஞ்சென்ற திரு. மு. ஜே. நாகலிங்கம் ஆசிரியர் பேரில் ஒரு நன்றி செலுத்தும் ஆராதனை மறைத்திரு என். டபிள்யு. ஜி. சுகுணராசாவால் நடத்தப்பட்டது.

மறைத்திரு. என். கதிரவேலு அருளுரை வழங்கினர். அவர் தமது அருளுரையில் மனிதன் அடைய விரும்பும் மெய்யான விடுதலைக்குக் கர்த்தருடைய ஆவி வேண்டும்; திருக்காட்சி வேண்டுமென 2 கொரி. 3 ஐ ஆதாரமாகக் கொண்டு குறிப்புகள் கூறினர்.

மறைத்திரு. என். டபிள்யு. ஜீ. சுகுணராசா பாராட்டுரை வழங்கும்போது காகலிங்க உபாத்தியாயர் நல்லவரெனப் பெயர் கேட்டதற்கு இந்த உலக பரதேச யாத்திரையில் அவரிடம் காணப்பட்ட விசுவாசமும் அதன் பயனாய் அவர் செய்த உதவிகள், நன்மைகள், அனுதாபம் ஆகியனவும், சபைக் கரிசனை, ஆவிக்குரிய சாட்சியாகக் குடும்பத்தை வளர்த்தமை, உபத்திரவத்தில் பொறுமை ஆகியவைமூலம் தான் போகுமிடத்துக்கு வேண்டியவைகளை இங்கு ஆயத்தஞ் செய்தமையுமே காரணம் என்றார்:

திரு. எஸ். என். சுகுணனந்தன் செபமாலையை நடத்தியபின் அத்தியட்சரால் ஆசீர்வாதம் கூறப்பட்டது.

பின் நடைபெற்ற தேநீர் விருந்தின்போது இளைப்பாறிய ஆசிரியர் திரு. சி. இ. சதாசிவம் பிள்ளை, கொத்தாரிசு எ. சபாபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ஆகியோர் ஆசிரியரின் சமூகசேவை, குடும்ப உதவி, சுயதிறமைகள் ஆகியவற்றைப் பாராட்டினர்.

○

திருமதி மில்லி நல்லம்மா
சுப்பிரமணியம்

திரு. த. எமேர்சனுக்கு மகளாக 1890 ஆம் ஆண்டு பிறந்த இவர் 1896 தொடக்கம் 1904 வரை உடுவில் பெண்கள் கல்லூரியில் மாணவியாய் இருந்தனர். 1921 ம் ஆண்டுவரை தன் சகோதரியுடன் வசித்து வந்த இவர் 1921—1928 வரை சுண்டிக்குளிப் பெண்கள் கல்லூரி விடுதி மாணவிகள் மேற்பார்வையாளராகக் கடமைபுரிந்து 1928 மார்கழியில் மறைத்திரு. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்களை மணம்புரிந்தனர்.

1929 தொடக்கம் சிங்கப்பூரிலும்,மலாயாவிலும் போதகருடன் நல்லூழியம் புரிந்து வந்தனர். போதகரின் மக்களின் கற்றாயாய் விளங்கினர். போதகரின் மறைவின் பின் சிறம்பானில் தமிழ்ப் பாடசாலை ஆசிரியையாக கடமை புரிந்தனர்.

1942 தொடக்கம் மறைத்திரு. ஜே. டபிள்யு. எ. கதிர்காமர் அவர்கள் ஊழியம் புரிந்த சபையில் சபைக் கருமங்களில் ஊக்கமுள்ளவராய் ஓய்வு நாட் பாடசாலையிலும் வேறு சபை வேலைகளிலும் பெரும் பங்கு கொண்டு வந்தனர்.

இளைப்பாறியபின் சிறம்பானில் தமது சொந்த இல்லத்தில் இலவசமாகப் பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளிப் போதனை யளித்தும், சபை ஊழியத்திலும் காலத்தைச் செலவிட்டு வந்தனர்.

இவரது பக்தி விசுவாசமும், சமூக கரிசனையும் அனேகரின் நன்மதிப்பைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தன. அனேகருக்கு ஆறுதலளிக்கும் வாழ்வுடையராக ஆண்டவருக்கு நல்ல சாட்சியாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

சிறிது காலம் கோய்வாய்ப்பட்டு கடந்தமாதம் 24 ஆம் திகதி (24-9-68) மறுமைக்குள் பிரவேசித்தனர். மறுநாள் சிறம்பானிலுள்ள ஊழியர் நால்வரினால் சேமாராதனை நடத்தப்பட்டுத் திரளான சுற்றமித்திரர் புடைசூழ நல்லடக்கஞ் செய்யப்பட்டனர்.

துயரப்படுவோருக்குத் தேவ தேற்றரவு கிட்டுவதாக.

— R. W. E.

கல்லுண்டாய் உப்பளம்

வலி - மேற்கு பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாஜத்தினால் நடத்தப்பட்டு வரும் கல்லுண்டாய் உப்பளம் தனது உற்பத்தியை வருடந்தோறும் அதிகரித்து வருகிறது. 1965 ல் 8000 அந்தரும், 1966 ல் 9000 அந்தரும், 1967 ல் 28,000 அந்தரும் கிடைத்தன. இவ்வாண்டில் 40000 அந்தர் வரை எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

இருபத்தோராம் ஆண்டு விழா

தெ. இ. ச. யாழ்; அத்தியட்சாதீனத்தின் இருபத்தோராவது ஆண்டுவிழா கடந்த சனிக்கிழமை (28-9-68) நடைபெற்றது.

காலை 8-30 மணிக்கு அத்தியட்சரவர்களால் நடத்தப்பட்ட சங்கீத திருவிருந்தாராதனையில் குருணாகல் ஆர்ச்டீக்கன் வண. ஜேம்ஸ் அமரசேகரா அருளுரை வழங்கினர். குடும்பமாக சபையில் நாம் கொள்ளும் பங்கு என்ன என அவர் அவர் தமது அருளுரையில் விளக்கினர். திருவாளர்கள் ஆர். சி. செல்லையா, எஸ். பி. கே. சொலமன் மறைத்திரு. கே. ஜே. மில்ஸ் வேதப் பாடங்களை வாசித்தனர். மறைத்திரு. ஜே. ஜே. இரத்தினராசா செபமாலையை நடத்தினர். மறைத்திருவாளர்கள் ஜே. எம். சிங்கநாயகம், சாம் தம்பு, கே ஜே. மில்ஸ், ஜே. ஜே. இரத்தினராசா திருவிருந்து பரிமாறினர்.

காலை 11 மணிக்கு ஒட்லி மண்டபத்தில் நவாலி, கி. வா. சங்கத்தாரின் 'விழிப்பு' என்னும் சமய நாடகம் கூடியிருந்தோர்க்கு நல்விருந்தாயமைந்தது.

மாலை 2-30 மணிக்கு ஆலயத்தில் அத்தியட்சர் தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் ஆர்ச்டீக்கன் அமரசேகரா குடும்பமும் சபையும் என்னும் பொருளில் உரையாற்றினர். ஏழாலை தெற்கு அராலிச் சபைப் பிள்ளைகள் சிறப்புப் பாட்டுகள் பாடினர்.

அத்தியட்சர் தமது முடிவுரையில், 'கிறிஸ்தவர்கள் புதிய பண்பாட்டுக் குரியவர்கள்; சிறுபான்மையர்; பெரும்பான்மையரின் பலாத்காரத்துக் குட்படலாம்; வெறுத் தொதுக்கப்படலாம்; கிறிஸ்தவர்களின் மனோ நோக்கு வேறானது. கலாச்சாரமல்ல மாறுத கடவுளே அவர்கள் இலக்கு. நோவா, எலியா, இயேசு, பவுல் சிறுபான்மையினராகவே விளங்கினர். நாம் சிறுபான்மையினராயினும் நம்மோடு கூடப் போகிறவர் நமது தேவனாகிய கர்த்தர் என்று சொல்ல வேண்டும் (உபா. 20 : 4)" எனக் குறிப்பிட்டனர்.

தேநீர் விருந்தின்பின் ஆதீன ஊழியருக்கும் அதிட்சிதருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற கர பந்தாட்டப் போட்டியுடன் விழா முடிவுற்றது.

ஊழியர் ஞான ஒடுக்கம்

சென்ற திங்களும் செவ்வாயும் தெ. இ சபை, யாழ்ப்பாண அத்தியட்சாதீன ஊழியர் ஞான ஒடுக்கம் கிரிமலையில் போல் வங்களாவில் நடைபெற்றது.

திங்கள் காலை ஆயத்த ஆராதனை மறைத்திரு. ஐ சி. யேசுசகாயம் அவர்களால் நடத்தப்பட்டது இரு நாட்களும் குருணாகல் ஆர்ச்டீக்கன் வேதப்படிப்பையும் விரிவுரைகளையும் நடத்தினர். 'குடும்ப நலனும் சபையில் பங்கும்.' இவரது பொருளாக அமைந்தது

செவ்வாய் காலை மறைத்திருவாளர்கள் எஸ். பி. விஜயரத்தினம், ஈ. டி. இராசரத்தினம் ஆகியோரால் திருவிருந்தாராதனை நடத்தப்பட்டது. அதன் பின் ஊழியரின் அலுவற் கூட்டம் நடைபெற்றது. காலஞ் சென்ற மறைத்திரு. எஸ், கே பங்கர் பேரில் ஓர் அனுதாப நிர்ணயம் நிறைவாகி அது குடும்பத்தாருக்கு அறிவிக்கத் தீர்க்கப்பட்டது.

சீவிய ஊழிய புள்ளிவிபரத் திரட்டு சமர்ப்பிக்கும் முறை மறைத்திரு. என். டபிள்யூ ஜீ. சுகுணராசாவின் தலைமையில் ஆராயப்பட்டது.

இரவு 7-30 மணிபோல் நடைபெற்ற முடிவு ஆராதனை மறைத்திரு. [illegible] நடத்தினார்.

இலங்கைப் பிரதிநிதியாக யப்பான் செல்கின்றார்

பொருளாதாரத் திட்ட அமைப்பு அமைச்சின் சிரேஷ்ட ஆராய்ச்சி அதிபர் திரு. எஸ். செல்வரத்தினம் அவர்கள் யப்பான்நாட்டின் தலைநகராகிய ரோக்கியோவிற்கு உலக தொழில் ஸ்தாபனத்தின் ஆதரவில் ஒக்டோபர் மாதம் 7 ஆம் திகதி தொடக்கம் 26 ஆம் தேதி வரைக்கும் நடைபெறவிருக்கும் மனிதவளவிருத்தி மகாநாட்டில் இலங்கையின் ஏகப் பிரதிநிதியாகக் கலந்துகொள்ள விமான மூலம் செல்கிறார்.

இதுவரை ஜனத்தொகைப் பிரச்சனை, மனிதவளவிருத்தி ஆகிய விடயங்களை ஒட்டி நடாத்தப்பட்டபல மகாநாடுகளில் இவர் இலங்கையின் ஏகப் பிரதிநிதியாகவும் நிபுணர் என்ற கோதாவில் பல வெளிநாட்டு ஸ்தாபனங்களின் அழைப்பின் பேரிலும் கலந்துகொண்டது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

1963 ஆம் ஆண்டு டெல்கி மாநகரில் நடைபெற்ற ஆசிய ஜனத்தொகை மகா நாட்டிலும், 1965 ஆம் ஆண்டு பெல்கிறேட் நகரில் நடைபெற்ற உலக ஜனத்தொகை மகா நாட்டிலும் இவர் ஐக்கிய தேசிய ஸ்தாபனத்தின் காரியதரிசி திரு. உ தாண்டின் அழைப்பை ஏற்றுக் கலந்துகொண்டார். 1966 ஆம் ஆண்டு முற்பகுதியில் ரோக்கியோவில் நடைபெற்ற விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி மகா நாட்டில் யப்பான் அரசாங்க அழைப்பின் பேரில் கலந்துகொண்டு திரும்பியதும், நவம்பர் மாதம் அமெரிக்காவிற்கும், சுவீடினுக்கும் இலங்கை அரசாங்கத்தால் அந்நாடுகளின் மனிதவள விருத்தித் திட்டங்களை ஆராய்ந்து வர அனுப்பப்பட்டார். 1967 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் பாங்கொக் நகரில் ஐக்கிய நாட்டின் ஆசிய தூர கிழக்குப் பொருளாதாரக் குழு ஆதரவில் நடைபெற்ற குடிபெயர்தலும் நகர வளர்ச்சியும் என்ற கருத்தரங்கில் ஐக்கிய நாட்டின் அழைப்பை ஏற்றுப் பங்குபற்றினர். சென்ற வருடம் ஆகஸ்ட மாதத்தில் அவுஸ்திரேலியாவில் சிட்னி நகரில் நடைபெற்ற ஜனத்தொகை மகா நாட்டிலும், இவ்வருடம் பெப்ரவரி மாதம் தொடக்கம் எப்பிரல் மாதம் வரை இங்கிலாந்தில் சசக்ஸ் சர்வ கலாசாலையில் நடைபெற்ற கல்வியும் தொழில் வசதிகளும் என்ற கருத்தரங்கிலும் இலங்கையின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டார்.

இவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் பழைய மாணவரும் பண்டிதர் எம். சின்னத்தம்பி தம்பதிகளின் இளைய புத்திரருமாவர்.

கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலைக்கு முதலிடம்

அகில இலங்கை தமிழாசிரியர்களுக்கிடையிலான நாடகப் போட்டியில் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலை முதல் இடத்தையும், கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலை இரண்டாம் இடத்தையும் பெற்றுள்ளன:

இலங்கை கலைக்கழக நாடகக் குழுவினர் பாடசாலைகளுக்கிடையே நடத்திய தமிழ் நாடகப் போட்டியில் தெல்லிப்பளை மகாஜனக்கல்லூரியினர் அளித்த கோமகளும் குருமளும் என்ற நாடகம் 1-வது இடத்தையும், வேம்படி மகளிர் கல்லூரியினர் அளித்த 'கன்வில்கலத்தவன்' 2 ஆம் இடத்தையும், இளவாலை ஹென்றியரசர் கல்லூரியினர் அளித்த 'கட்புக்கோர் கடுகல்' என்ற நாடகம் மூன்றும் இடத்தையும் பெற்றன.

அறிமுக விழா

சனிக்கிழமை (5-10-58), மாலை யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரி மண்டபத்தில் கவிஞர் வி. கந்தவனம் தலைமையில் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தால் கவிஞர் இ. நாகராஜன்து 'சிறுவர் பாடல்' அறிமுக விழா நடைபெறவிருக்கிறது.

மிளகாய் கூடுதலாகக் கிடைக்கும்

பங்கீட்டு முறையில் இப்பொழுது மாதம் மூன்று அவுன்ஸ் வழங்கப்படும் செத்தல் மிளகாய் இனி நான்கு அவுன்சாக அதிகரிக்கப்படவிருக்கிறது.

உள்ளூர் மிளகாய் உற்பத்தி அதிகரித்திருப்பதும் வெளிநாட்டு மிளகாய் அதிகரித்திருப்பதுமே [illegible] கூறப்படுகிறது.

இவை இறக்குமதியாகும்

இதுவரைகாலமும் இறக்குமதி தடைசெய்யப்பட்டிருந்த புடவைகள், நிக்கைகள், விடு கட்டுவதற்கான தளபாடச் சாமான்கள் ஆகியவற்றை இறக்குமதிசெய்வதற்கு அரசாங்கம் தீர்மானித்துள்ளது.

இவற்றிற்கான மூலப்பொருள்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டு தற்போது இவை உள்ளூரில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வருகின்றன. உள்ளூர் உற்பத்திப் பொருள்களான இவற்றை தனியார் வர்த்தகர்கள் கூடிய விலைக்கு விற்பனவு செய்வதைத் தொடர்ந்தே அவற்றை வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்து பாவனையாளர்களுக்கு கூ. மொ. வி. ஸ்தாபனக் கடைகள் மூலம் குறைந்த விலையில் விநியோகிப்பதென்று முடிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாக அரசாங்க உயர் அதிகாரி யொருவர் தெரிவித்துள்ளதாகவும் உள்ளூர் உற்பத்திப் பொருள்களின் விலை குறையும்வரை அவற்றை இறக்குமதிசெய்வதென்றும், இதுபற்றி தற்போது ராஜாங்க அமைச்சு பரிசீலனை செய்து வருவதாகவும் அவர் கூறியுள்ளார்.

இதன் முதற்படியாக குடைகளை இறக்குமதி செய்ய கூ. மொ. வி. ஸ்தாபனம் நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

உலக வங்கியின் புதிய உதவித் திட்டம்

ஆசியாவில் அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளின் வறுமையை நீக்க உலக வங்கி புதிய திட்டமொன்றை வகுக்க விருக்கிறது.

இதனை உலக வங்கியின் புதிய தலைவர் திரு. மக்மாரா உலக வங்கிக் கவனர்கள் சபைக் கூட்டத்தில் தெரிவித்தார்.

இத்திட்டத்தின்படி அடுத்த 5 வருடங்களில் வறுமையை நீக்க இந்த நாடுகளுக்கு 475 கோடி பவுண்கள் செலவிடப்பட விருப்பதாகவும் அவர் தெரிவித்தார்.

இந்த நாடுகளின் குடும்ப கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்துக்கும் உதவ போதிய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட விருப்பதாகவும் திரு. மக்மாரா தெரிவித்தார்.

இங்கிலாந்தில் சர்வதேச மலேரியா நிலயம்

மலேரியா ஆராய்ச்சிக்கான சர்வதேச நிலயம் இங்கிலாந்தில் உதயமாகியுள்ளது. வடமேற்கு இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த லிவர்பூல் நகரிலுள்ள உஷ்ணவலய வைத்திய கல்லூரி இனி சர்வதேச மலேரியா ஆராய்ச்சி நிறுவனமாக இயங்கும்.

மலேரியா நோய்பற்றிய வைத்திய சிகிச்சை, மற்றும் ஆராய்ச்சிகளுக்கு இந்த நிலயம் உலக ரீதியில் சகல வசதிகளையும் அளித்து வரும். 70 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இந்த நிலயம். உஷ்ணவலய வைத்தியத்தில் உலகத்திலேயே பழமை வாய்ந்த நிறுவனமாக விளங்கி வருகிறது.

மலேரியா நோய்களைக் குணமாக்கும் நவீன மருந்துகளை உருவாக்குவதிலும் மலேரியா நோய்க் கிருமிகளைத் தாங்கிச் செல்லும் நுளம்புகளை அழிப்பதற்கான புதிய முறைகளை மேற்கொள்வதிலும் இந்நிலயம் சர்வதேசரீதியில் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ளும்.

தேங்காய்ப் புண்ணாக்கிலிருந்து உணவு

எண்ணெய் எடுக்கப்பட்ட கொப்பராச்சக்கையிலிருந்தும்,பிழியப்பட்ட தேங்காயத்துருவலிருந்தும் ஒருவகை உணவு தயாரிக்க முடியும்.

சமீபத்தில் ஜகர்த்தாவில் நடைபெற்ற கொப்பரா மகாநாடொன்றில் ஐ. நா. உணவு, விவசாய நிபுணர் ஒருவர் இத்தகவலை வெளியிட்டார்.

இந்த உணவு தயாரிக்கப்படும் பட்சத்தில் அபிவிருத்தியடைந்துவரும் ஏழை நாடுகளின் உணவுப் பிரச்சினைக்கு அது பெரிதும் உதவலாம். இலட்சக்கணக்கான மக்கள் இந்த உணவை மிகக் குறைந்த விலையில் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

தேங்காய்ப்பயிர்ச் செய்கையாளர்களும், கொப்பரா தயாரிப்பாளர்களும் இம்முறையை அமுல் செய்வதன்மூலம் அதிக லாபம் அடையலாம்.

பிலிப்பைன்ஸில் இம்முறை இப்போது அமுல் நடத்தப்பட்டு வெற்றியும் கிட்டியுள்ளது.

பாங்கொக்கிலுள்ள உணவு, விவசாய நிறுவன பிராந்திய அதிகாரியான டாக்டர் சிங்-ஸீ-ஹுவே இப்புதிய முறைகுறித்து விளக்கினர்.

சமீபத்தில் நடத்தப்பட்ட நீலி ஆராய்ச்சியினது முயற்சியின்மூலமாக விரைப்போகும் தேங்காய்ச் சக்கைகளிலிருந்து பெரும்பொருளை ஈட்டலாம் என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டதென அவர் குறிப்பிட்டார்.

மாணவர் அப்பியாசப் புத்தகங்களுக்கு விலைக் கட்டுப்பாடு இல்லை

மாணவர் அப்பியாசப் புத்தகங்களின் விலைக்கட்டுப்பாடு நீக்கப்பட்டுள்ளதாக காகித ஆலை கூட்டு ஸ்தாபன தலைவர் திரு. கே. சி. தங்கராசா அறிவித்துள்ளார்.

கடந்த அரசாங்க வர்த்தமானியில் இது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

சில்லறை விற்பனையின்படி 40 பக்கங்கள் கொண்ட எழுத்துக் கொப்பி 18 சதத்துக்கு அதிகரிக்காமலும் 80 பக்கங்கள் கொண்ட எழுத்துக்கொப்பி 32 சதத்துக்கு அதிகரிக்காமலும் விற்பனை செய்யபபடும்.

வர்த்தகர்கள் 3 சத லாபத்தக்குக்கூடுதலாக இந்த எழுத்துக் கொப்பிகளை விற்பனை செய்யக் கூடாது எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

நானே வழியும் ஒளியும்...

(3 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சத்தியமாவது என்ன? என்கிற கேள்வியை நாமும் கேட்கிறோம். எனெனில் நம்மில் சத்தியத்தை அறியவேண்டுமென ஆவலிருப்பதே இதற்குக் காரணம். கடவுளைப்பற்றிய சத்தியம் கடவுளாலே வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். அந்த வெளிப்படுத்தல் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே: நான் சத்தியத்தை வெளிப்படுத்த வந்தேனென்றும், தானேசத்தியமுமென்றார். ஆகவே தேவனுடைய குமாரனாகிய யேசு கிறிஸ்துவை அறிந்தவன் சத்தியத்தை அறிந்திருக்கிறான். இயேசு கிறிஸ்துவை அறிவதென்றால் என்ன?

கிறிஸ்துயேசுவை நாம் சரித்திர சம்பந்தப்படுத்திப் பார்க்கிறோம். அது எல்லாருக்கும் தெரியும். உலகமெங்கும் குறிப்பிடப்படுகிற இந்த 1968 ஆம் வருடம் அவர் இந்த உலகில் வந்த காலத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆகையால் அவர் இந்த உலகில் வந்தது சரித்திர சம்பந்தமான சத்தியம். அவர் அவதரித்தது சத்தியமானால் அவர் மனுமக்களை இரட்சிக்கும்படியாக தம்முடைய உயிரை ஈந்து மரித்து உயிர்த்தெழுந்து சீவனுள்ளவராயிருப்பதும் சத்தியம். இந்தச் சத்தியத்தை ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, அவன் இயேசு கிறிஸ்துவையே ஏற்றுக்கொள்கிறான். ஆனால் அவர் அருளவந்த இரட்சிப்பு ஒருவனுக்குச் சொந்தமாவது அவன் தன்னைச் சத்தியத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தும் போதுதான்.

இயேசு உலகில் வந்தது சத்தியம். ஏனெனில் இருபது நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் எனக்காக அவர் வந்தாரென்று நான் ஏற்று விசுவாசிக்கும் பொழுது இரட்சிப்பாக மாறுகிறது. பாவிகளை இரட்சிக்க அவர் தாமே பாவப்பரிகாரியாக மரித்தார் என்பது சத்தியம். 1938 ஆண்டுகளுக்கப்பால் என்னுடைய பாவங்களுக்காக அவர் மரித்தாரென்று நான் விசுவாசிக்கும் நிலையில் அப்போதுதான் எனக்கு மீட்புக் கிடைக்கிறது. அவர் உயிர்த்தெழுந்தாரென்பது சத்தியம். அதே வண்ணம் நானும் அவரோடு பாவத்துக்காக மரித்து நீதிக்காகப் பிழைத்திருக்கிறேன் என்று நம்புவது நீதி. கிறிஸ்து இயேசு ஒருவரே சத்தியமானால் மற்ற மார்க்கங்களும், மனிதன் கடவுளை ஆராதிக்கும் வழிகளும் அசத்தியமா? கடவுள் மனிதனுக்குத் தம்மைக் காலாகாலங்களில், பங்குபங்காகவும், வகைவகையாகவும் வெளிப்படுத்தினதுண்டு. ஆனால் பரிபூரணவெளிப்படுத்தல்தான் இயேசுகிறிஸ்துவில் காணக் கூடியதாயிருக்கிறது. ஏனெனில் மனிதனுடைய பாவத்துக்குப் பரிகாரம் ஏற்படுமுன் அவன் கடவுளைப்பற்றி முழுச் சத்தியத்தையும் அறிந்து உணர முடியாது. ஆகவே கர்த்தர் இயேசுவில் தம்முடைய சத்தியத்தை, அதாவது தம்மையே வெளிப்படுத்தினர்.

— வரும்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"POURED HIMSELF OUT WITHOUT STINT"

Sermon preached by the Rt. Rev. Dr. S. Kulandran at the Service of Remembrance for Rev. Dr. S. K. Bunker.

There came unto Him a woman having an alabaster cruse of exceeding precious ointment and she poured it on His head as he sat at meat.

Matthew 26 : 7.

The incident to which this verse refers is recorded in all the four gospels. This makes two points clear. The first is that its authentication is beyond doubt. There, of course, are differences in detail between the accounts; one, for instance, gives the name of the woman concerned, while others do not; another gives the name of the ointment, while others do not. Two give the price and two do not. But it is a generally agreed principle in evidence that such differences do not contradict but actually confirm the authenticity of an incident. It may also be said that the differences we notice supplement one another and serve to give us a complete picture.

The other point that is clear from the fact that the incident is found in all the four gospels is that all the four evangelists have found it worthwhile to record it. It is not after all a major incident; it is not an account of one of the "mighty works" done by our Lord. Why then did the evangelists want to record it at all?

The ointment had cost 300 denarii; and each denarius was worth about ten English pence, according to the present rate of exchange. It was a lot of money in those days. The whole bottle had been poured out, just spilt; and for what? Matthew and Mark tell us of the shock felt by the disciples at the act, that seemed to have no purpose. St. John's Gospel, written much later, confines the protest to Judas; but it is much more natural to suppose that the shock was general; and even if Judas had voiced the protest, it does not mean that the others felt differently. While the attitude of the disciples was very emphatic on one side, the attitude of Jesus was equally emphatic on the other side. According to the English Revised Version Jesus said, "She hath wrought a good deed on me". The Revised Standard Version translates the words more appropriately: "She has done a beautiful thing to me". Why the evangelists have thought it necessary to record the incident is to show this difference in the attitudes—the strong disapproval of the disciples on the one hand, and the strong approval, if not the deep appreciation, of Jesus; on the other.

The disciples had seen a lot of costly ointment being poured out. They had seen the action; they had missed the event. They had not seen the meaning of the action They had seen the woman pouring out the ointment but they had not realised what she was really attempting to do. She was pouring out her very soul in gratitude; she was trying to pay back a debt that could never be repaid.

"Were the whole realm of nature mine
It were an offering far too small;
Love so amazing, so divine
Demands my soul, my life my all,"

sang Isaac Watts. 300 denarii was a lot of money; but what was it compared to what was at stake? The true test of sacrifice is that, when you are giving much, you feel that you are giving but little or nothing at all, for you are giving of yourself.

There is another woman of whom St. Mark tells us. As Jesus sat opposite the Treasury one day, people were coming by to put their money into great collection boxes of the Temple; and He saw one woman putting in two mites, equivalent to half an English penny now. Nobody commented on it, because nobody thought it worth a comment; but Jesus goes out of his way to draw everybody's attention to it. Truly, said He, she has put in more money than anybody else. "Others have given of their superfluity; but she has given all that she had, even all her living". The difference between 300 denarii and half a penny is great; but the event was the same. Both were trying to express their unstinted dedication; they were giving their very selves.

T. B. Macaulay was a noted orator in the House of Commons in the early thirties of the last century and had already earned a great name as an Essayist. He was asked by the British Government to go to India as a member of the Supreme Council. He spent four years there and did much for the country. The principles he espoused became the principles of administration of British India; the Education reforms he introduced have lasted till now; the Penal Code he drew up is the basis of criminal law in many countries. After his return to Britain he rose to high positions and was raised to the peerage. But his nephew, Sir George Otto Trevelyan, records that once his uncle was asked how he had liked the years he had spent in India and Macaulay replied, "It was a period of exile". He had given much to India; but he had not given himself; and perhaps had seen no reason for doing so.

Many years ago, when I was a student, I heard of a Roman Catholic priest who had got a first in the Classics at the Sorbonne, who was stationed at the fishing village of Colombogam. I later inquired as to where he was and was told that he had gone on transfer to the island of Delft, where I think he spent the rest of his life. Recently a mission to a slum area in London was being disbanded, because of the lack of results; and we are told that most members of that team of seven were Double and Triple Honours men of Oxford or Cambridge; and many of them had been "Blues" of their respective Universities. More than twenty years ago, I had the opportunity of staying fairly frequently at the Home for Retired Missionaries in Auburndale, a suburb of Boston. Mrs. Bicknell, who was then in her seventies, was, I believe, the youngest of those staying there. Some were in their nineties. They had worked in the far corners of the world. They had given all that they had, their lives. Yet none seemed to be gnawed by regrets that he or she had lived in exile. Those who are not concerned with the cause count the cost; those who are concerned do not.

The Christian Missionary enterprise has gone now on for a long time. Missionary stations Catholic and Protestant, dot continents and oceans. The investment of [illegible] sonnel in the Missionary enterprise is tremendous. [illegible] bour and energy involved in keeping up the enterprise must be enormous. And the question may well be asked, whether the net result has justified the investment.

How many people in the world have become Christians as a result of the Missionary enterprise? What impact has it had upon the people among whom it has gone on? Granted that some have become Christians, granted that the Missionary Movement has often produced intellectual, social and cultural revolutions, and granted that the Missionary Movement can point to many institutions it has put up, it may be asked what in the long perspective of the history of these nations that impact will finally amount to. It may be asked whether what has been done could not have been done without people being wrenched from their homes, coming into strange lands and spending their lives in strange surroundings, often facing so much frustration and heart break. It may be asked whether the human cost involved has not been far too great. If these questions can be asked even when results are obvious and undeniable, much more can they be asked, when results are scanty and unconvincing; when so many remain utterly unaffected by Missionary work and the only results of it often are scattered little groups of Christians with their little thatch roofed churches, little village schools here and there and primitive dispensaries in remote corners.

From a certain angle, that is the angle from which all human history is seen and judged, these questions may look legitimate. What we see as the process of human history consists of tangible achievements, such as we can see and are common to soldiers and statesmen and leaders of political and other great movements.

But what we look upon as the process of history is not all that there is to history. What we look upon as history may not take account of the greatest things in life. There is a legend that has come down to us from the days of early Rome telling us of an incident, which even if it had happened cannot be rationally put into books of history. It is said that once a yawning chasm appeared in the Forum and kept ever widening; and an oracle pronounced that it would close only if the most precious thing in Rome was cast into it. Men and women threw all their precious jewels into it; but still it remained and kept becoming wider, till one day Marcus Curtius, a patrician from one of the great families of Rome, came riding on his charger to the brink of the chasm. "The most precious thing in Rome, O citizens," he said, "is self-sacrifice," and with that horse and rider plunged into the abyss and the abyss closed once and for all. Whether the story is true or false, the people of Rome believed that it was because of things like this that Rome rose to greatness.

Men are setting up systems, building up nations and kingdoms. But there is another process going on which our history does not see and does [illegible] building, God is building and [illegible] is building His Kingdom. He is building it out of the dedicated lives of His servants; He is building it out of our successes and failures. And His Kingdom is full of the fragrance of lives poured out without stint, regardless of cost and regardless of results.

We are met here today in the presence of one such life poured out without stint in the service of the Master. Two days before his 64th birthday was due, the earthly life of Sydney Kittridge Bunker came to an end. The cruse of ointment has been opened and the contents poured out in full. We are here in the presence of that event.

By what is called the "melancholy privilege of time," there are many of us here in Jaffna who remember Sydney Bunker coming into our midst thirty-one years ago. I remember the O. B. A. dinner held soon after to welcome him. I well remember some of the things said on the occasion. I remember how being new to the country he was constantly harassed during the months followed by those who wanted him to make speeches.

I also remember during his early years as Principal of Jaffna College the efforts he made to adjust himself to a task which non-plussed him a good deal. He had come expecting to be the head of a College and found he had to be a head master of a High School, a task for which he felt he was not cut out. When after a good deal of hesitation and misgivings on the part of the Board of Directors, a Collegiate Department was finally set up, how relieved he felt! Thereafter, he was content to look after the affairs of the Collegiate Department, casting an occasional and benevolent eye on the existence of the Secondary School.

Missionary history in Jaffna is a little more than a 150 years old; but wherever Missionaries have been, it is now common to divide the history of Christian work into two eras. The first was the colonial era. The Missionaries of that era might have been saintly and unassuming men; but they could not escape the reflected colour of that era. The qualities expected of Missionaries in that era, the powers they had, and the prestige associated with them were different from those in this era. Missionaries in those days laid down the law and it was carried out. The qualities expected of Missionaries now are different; but the amount of work expected is the same, if not more; and that work must be done without the power and status once available to them.

Sydney Bunker was a Missionary of the second era, who had come before the first era had ended. He found himself strangely out of place as long as that era lasted. And it may be said that it was largely because of him that the transfer of authority from the Missionaries to nationals which had posed so many problems earlier and which therefore had to be shelved, it was because of him that it was later carried out without a hitch and almost imperceptibly.

As head of the College, what was his chief characterisitc? Heads of great institutions of learning have usually been great scholars, or great administrators. What was Sydney Bunker's characteristic? A scholar is a man before whose learning men stand in awe. Sydney Bunker was a man of culture. Culture is associated with learning but cannot be equated with it. It is as much of learning as has seeped into a person influenced and changed him. Learning is a characteristic of the mind; culture is characteristic of the whole personality. Learning may be lop-sided; culture is characterised by a balanced sense of values. A cultured man is at home among the great minds of the past and the problems they faced and is also quite at home among the people around him and the problems they face. His mind has been made wider by the thoughts and ideas of the great minds of the ages. But he himself has been made nobler, gentler and more humane and dwells easily in the present.

The reaction that Sydney Bunker evoked was not awe or respect or deference; it was affection. One could differ from him almost violently and tell him so to his face in a Committee or Conference and yet soon after sit down and talk to him, as if nothing had happened; and indeed from his point of view nothing had happened. There had been only a difference of opinion; and differences of opinion were part of life as it is meant to be lived in the world. It was difficult to know him, without coming to like him, like him very much indeed.

Sydney Bunker had great predecessors here in office as heads of this College. Some of them had stamped themselves on the life of the College. Sydney Bunker was as a gentle light, whose rays cast a glow upon the campus. All were glad when it was there; and we are thankful to God that it continued to shine in our midst for so long. We are thankful to God that a life characterised by such nobility of temper, such gentleness, such sensitiveness, such humanity and such deep culture should have been lived among us for nearly thirty years.

The disciples of Jesus were indignant that the woman had not counted the cost of a fragrance that they thought would last only for an hour or two. But it was exactly because she did not count the cost that that fragrance has lasted till now. Its cost was not three hundred denarii, but her whole life. We stand today in the presence of a similar event, a life of rich qualities poured out in unstinted dedication in the service of the Master. Let us thank God that it was in our midst this was done.

TRIBUTES TO REV. DR. S. K. BUNKER

1. By Mr C. B. Bavinck at the Round Table - meeting, Jaffna College, on 25th September, 1968.

Mr. Bunker is no more — President of Jaffna College, Bishop's Commissary for the Jaffna Diocese of the C. S. I., member of the National Christian Council, and a participant in so many high and important meetings and societies in this country. But it is not first of all a President of Jaffna College, it is not first of all a high official whom we mourn today. We mourn Sydney Bunker, the man.

We mourn a man of great humility and of such the world is mostly not worthy. They do not captivate our imagination and our loyalty as easily as the men of action do, the born leaders who unhesitatingly impress their stamp on an institution, a community. Syd Bunker was not such a man. He always was willing to step back and see others come forward, if this was in the interest of the cause. With him it was a principle of deep conviction that nationals should come forward and take full responsibility for the Church and for the College, and he did not think of himself or his own position at all. Even his final resignation as the President of the College was completely in line with this.

This humility sprang from the basic Christian conviction that he himself, that the Church, that this College were not meant to cling to their own identity, to their own interest, but that both personally and as institutions there was only the vocation to serve, to be used. This was also uppermost in his mind in all the discussions about Jaffna College continuing as a private school after 1960. He would always refuse to see this as a means of safeguarding parochial interests, but only as a way to continued service.

He had to think this way about the College and the Church, because he thought this way about himself. He was a servant to be used. I remember him going to Colombo in 1958 during the riots to speak to the Governor General on behalf of the Tamil community. This was not an easy and popular thing to do in those days. But he went without any alarms and excursions, but simply as a matter of course.

Thinking about Syd Bunker, I cannot but recall those words

(continued on page 4)

TRIBUTES TO REV. S. K. BUNKER

(continued from page 3)

of Jesus: "The Kings of the gentiles exercise lordship over them and those in authority are called benefactors. But not so with you: rather let the greatest among you become as the youngest, and the leader as one who serves." Many of us acclaim these noble sentiments. Syd Bunker lived them.

Syd Bunker, a humble servant. Yes. But yet a leader. There was never any doubt as to who was the President of Jaffna College. He had a strong sense of propriety and decorum, and just as he himself never would dream of imposing himself on anyone, he would not be imposed upon by others also.

He was a leader in that he again and again would come with new ideas, new visions. Visions of a Collegiate Department, visions of a Study--Institute, and he implemented those. He built and his buildings, his ideas become concrete stand all around us today.

He was a leader in that his ideas, often communicated in small groups or in personal conversation, have influenced many of us here and many more around us.

Syd Bunker, a man of ideas. He had the open mind, where new things, new thoughts could go on finding a place. Don't we remember how excited he was about Bishop Robinson's book "Honest to God" and how he got us together to talk about this? This openness, this sensitivity to the tremendous changes in the world today, this continuous search for new truth which would be really true in a new situation, this too was Syd Bunker.

But again, he was not a dreamer, who only thought abstract and grandiose structures. He had an eye for what was small and insignificant. His face could suddenly spring that singularly attractive smile on seeing a small child do something odd. He could affectionately romp with a dog. He could sit and watch birds with great patience, and looking at one such little bundle of life tripping and running on the mudflats of Punnalai, he was delighted, he was glad.

Syd Bunker was a man with a strong sense of privacy, He insisted on having some sanctuary where others could not just barge in, where he could be himself. And this too was a part of him.

But again and again he would leave this sanctuary, come out and meet people. Then he would by a gesture, a word or very often in a letter show himself to be the deeply affectionate man he was. I remember how the late Mr. Balasingham, when he was studying in London, told me about a letter he had received from Mr. Bunker. "After such a letter you can go on, you feel it is worth it," he said. Therefore, to many of us this many-sided man, this complex man was before all this a friend, affectionate and true.

Syd Bunker is no more. We have lost a friend. We have lost an absolutely honest and humble man. We have lost a true missionary. a servant for Christ's sake,

2. By Dr. J. L. Amarasingham at the Service of Remembrance on the 27th September.

Three days ago we received the sad news from America that the Rev. Mr. Bunker had passedaway. We grieve that we will not see him anymore; but as Christians we also believe that physical death is not the end of our existence. His spirit will be with us always.

He came to us 30 years ago as a young man and gave the most productive years of his life to the Jaffna Christian community in general, and to Jaffna College in particular. We thank God for Rev. Bunker's life and service amongst us.

I first came to know him in 1941 when I joined Jaffna College, and for the next 8 years, when I was a student there, he was first my Principal and later President of the newly founded Collegiate Department.

For some obscure and curious reason even from my student days I have associated the name of Dr. Bunker with the Pacific Ocean. Yesterday I was trying to analyse the reason for this.

Many possible reasons for this association came to my mind, but probably what came closest to the truth was, like the Pacific, the Rev. Mr. Bunker was calm and serene at all times, I have never seen him angry at any time. That does not mean that he tolerated any indiscipline from the students, but he always depended on being able to talk reason to even the most riotous of the students and to get the students to enforce discipline from within themselves.

He was a scholar and an idealist, and he used reason and logic instead of the customary school master's rod to instill discipline in us. I know that quite a number of students from other colleges who came and joined Jaffna College in the higher forms have commented on this aspect of Jaffna College life.

He was also a man of vision and indomitable courage. He was the chief architect of the Collegiate Department and he nursed it through its initial difficult days, and now, thanks to him, we have the nucleus of a University as a legacy, so that we will not be left bereft of any facilities for higher learning, if the gates of the other universities become closed to us at any future date.

He transplanted in Jaffna from the soil of America what the Pilgrim Fathers took with them from Europe — the ideals of freedom and tolerance.

At this time when men are being torn apart by intolerance and self - interest, the seeds that were sown by the Rev. Mr. Bunker will, I hope, bear fruit and be the salvation of this country.

We thank God for having given us a man, to whom we can look up even when he is no more with us.

On behalf of the Old Boys and Old Girls of Jaffna College, I extend to Mrs. Bunker and the children our deepest sympathies on the great loss they have sustained. May God give them sufficient grace and strength to bear it.

3. By Mr. J. H. Ariyaratnam at the Service of Remembrance

Mr. J. H. Ariyaratnam in his tribute spoke of the Rev. Dr. Bunker's life-long efforts to bridge distances and remove barriers to understanding, and said that there was a poignant appropriateness about the depth of our grief for the man who was being laid to rest that day in a distant country. Sydney Bunker's identification with us was so close and deep, that even after he returned to his own country he could think and talk of little else than Jaffna College.

He described him as a man with a rare sophistication of mind and interests who regarded himself first and last as a servant of God and that the call to serve remained as fresh and vivid to him at the time of his death as it was when he first answered. Dr. Bunker had imbibed the spirit of this century and spoke in a contemporary idiom, looking out for new and meaningful forms of service. Though he was a man of great humility, he was also in many ways an 'aristocrat', with a fine sense of discrimination and an instinctive distaste for what was cheap or commonplace. This was evident in so much that he did — in the poise and grace of his manners and the refined accents in which he spoke and wrote.

Mr. Ariyaratnam said that Dr. Bunker was very much a man of ideas and dreams but could inspire others with a creative enthusiasm for them, and many of his dreams had borne concrete results in the course of his life here. He lacked the restless physical energy and the appetite for office work and routine which are the more conventional attributes of successful administrators—but by the affection and trust he so generously bestowed on his team, he inspired them to devoted work. "His trust was so total, that it almost unnerved us; but, because he treated us as much better than we really were, he made us a little better than we were". Mr Bunker also believed strongly that nationals should take over full responsibility in Church and schools and his premature retirement was a demonstration of this conviction.

Mr. Ariyaratnam spoke of Rev. Bunker also as a man of great compassion and child-like simplicity who could delight in the ordinary simple things that escaped others. Ta[illegible] the birds and the [illegible] rains breaking the [illegible] moved him to intense delight, showing the simplicity, warm-heartedness and goodness that lay behind his complex personality.

He concluded by saying "in a short while, Sydney Bunker will be laid to rest. Our grief can never be equal to that of Mrs Bunker and her daughters. Still we mourn, but even as we mourn him, we remember with joyful gratitude this great missionary who lived among us, this man who spent so much of his time among books and dreams, withdrawing often into a private of his own, and yet touched our lives with a strange power".

4. By Mrs. P. Alles (Old Girl of Jaffna College)

"To them his heart, his love,
his griefs were given,
But all his serious thoughts
had rest in heaven,
As some tall cliff that lifts its
awful form,
Swells from the vale, and midway leaves the storm,
Though round its breast the
rolling clouds are spread,
Eternal sunshine settles on
its head."

The passing away of the Rev. S. K. Bunker, Principal and President of Jaffna College from 1937 to 1966, leaves a void in the hearts of many an alumnus of Jaffna College. He was, in every sense of the word, "a man of God" a 'shepherd'. He was a remarkable administrator, but so unobstrusive was his approach that one hardly felt the impact of his discipline. More evident was the keen interest he showed in the development of the individual personality. He was never too busy to seek out each student, and spend precious time in friendly conversation, the stepping - stone to sound advice and guidance No one I knew could withstand his persuasive counsel.

His interest in his students continued after they left college. He would reply every letter promptly, not a hasty note, but a long and friendly account of happenings at the old school. He followed eagerly each alumnus' progress in the world and was lavish with his praise as he was hesitant in criticism. Truly he was a 'shining light' to all administrators. His outstanding quality was a rare serenity.

"His life was gentle, and the
elements,
So mixed in him that Nature
might stand up.
And say to all the world —
This was a man"

Times of Ceylon

5. 'The Co-operator,' Jaffna.

"We record with sorrow the passing away of **Sydney K. Bunker**, former President of Jaffna College, in New York on the 22nd September, 1968. The last of the line of American missionaries who headed this great institution, Dr. Bunker was among the noblest of them and has made an abiding contribution to life and thought here during the critical post - independence years. A significant part of the contribution was his participation in numerous seminars and writing articles interpreting the new ideas of the world of our time. Cultured, gentle and deeply humane, during the thirty years he dwelt among us, he cast a gentle glow around that will never fade."

○

JAFFNA COLLEGE MOURNS DEATH OF DR. BUNKER

1. School Assembly

There was a special Assembly of the entire High School on Tuesday, the 24th ult., at about 12 noon immediately after hearing the news of the Rev. Dr. Bunker's death. The Principal, Mr. A. Kadirgamar, conveyed the sad news to the members of the staff and the student community and outlined the career of Dr. Bunker as Principal, President and missionary in the College. The Principal Emeritus, Mr. K. A. Selliah, who was also present at the Assembly, was then invited by the Principal to speak a few words. Mr. Selliah related his thirty years close association with the Rev. Dr. Bunker as an administrator of the College and emphasised the great yearning that Dr. Bunker had that nationals should hereafter run the affairs of College.

Mr. C. B. Bavinck led the Assembly in prayer after a period of silence as a mark of respect to the late Rev. Bunker. The school re[illegible] day. It also closed on Friday the [illegible] Dr. Bunker's funeral.

2. Undergraduate Department Assembly

The Undergraduate Department was in Assembly on Tuesday, the 24th ult. at 11.45 a. m. When the news was received of Dr. Bunker's death, Dr. W. L. Jeyasingham, the President, who was then speaking, suspended his speech and adjourned the Assembly to Thursday, the 26th. He made a brief reference to Mr. Bunker's services in the College. After the observance of two minutes' silence, the Department closed for the day.

At a special Assembly of the Department held on Thursday, the 26th September, Dr. W. L. Jeyasingham, the President, presided. In the course of his tribute to Dr. Bunker he referred to the part played with such excellence by Dr. Bunker as educationist, administrator, builder, missionary, churchman, sociologist, and humanitarian. In each area of action he did so well that a visiting luminary once referred to him as the most versatile person he had met east of the Suez Canal. Dr. Bunker was a man of very gentle and cultured ways. He was a lover of people, of nature, and of ideas. All these brought him very close to the hearts of those who belonged to the academic community at Vaddukoddai. He was a man of God and this was something felt in his presence. Many could bear testimony to this fact through personal experience. Any contact with him left one elevated and strengthened in the spirit.

Dr. J. B. Selliah, of the Mathematics Department, in paying his tribute said that Dr. Bunker always lived up to his ideal of running the institution as a co-operative venture. His broadminded and liberal outlook, his genuine interest to identify himself with national aspirations of our people, his sincerity of purpose and friendly nature won for him the co-operation of the staff and students alike. The great progress made by the Undergraduate Department during the nearly 20 years of his Presidentship was a tribute to his wise administration. As President he was very keenly interested in the welfare of the students and got to know them as much as he could, but valuing their freedom he rarely interferred in their affairs, Students all over the Island came to cherish his friendship. To the staff he was a friend and counsellor. As an administrator he was more of a thinker and scholar than a desk man. Ideas just flowed from him. As a Consultant in Christian Higher Education in South East Asia, he contributed a great deal of research on this subject to India and Ceylon.

Mr. R. S. Thambiah, the Librarian, said that Mr. Bunker's death was an irreparable loss to many. But they could derive comfort that his presence would always be with them. The hostels, the classrooms, the playing fields, the library, the very trees and birds— all remind them of his presence and bear testimony to his life and work. Mr. Bunker could never be a memory to them, but his name and work would be a reality, present among them and giving them courage and inspiration to go on. His humility, warmth and capacity for friendship were qualities that made them love him so much.

The Department remained closed also on Friday the 27th September.

○

JAFFNA COLLEGE ROUND TABLE

The members of the Round Table, Jaffna College, met on Thursday, the 26th September, to pay tribute to the life and work of the late Rev. Dr. S. K. Bunker. The meeting, presided over by Mr. S. Kadirgamar, began with the observance of two minutes silence.

Mr. L. J. D. Mahilrajan moved the following Vote of Condolence:

"The Jaffna College Round Table wishes to place on record its sense of deep loss and sorrow at the death of the Rev. Sydney K. Bunker which occurred on the 22nd of September, 1968. We also wish to place on record his great and significant contribution to the College.

His period of service here for 29 years was not one of mere attachment to our institution but one of voluntary service, deep commitment, significant concern, creative leadership and a vital interest in the whole institution.

He ushered in a new era. His sterling qualities and Christian standards gave lustre to the offices he held. As Principal of the High School he went about his daily task growing in the knowledge of the institution and enriching it at every turn. Later he assumed the office of President with the vision of educational reform which has given Jaffna College a new direction and wider service.

As member of the Round Table, with his scholarship, his charming personality, his broad - minded and liberal outlook, along with his genuine interests to identify himself with national aspirations, he greatly enriched our Association. We are thankful for his fellowship and guidance in the Round Table. We offer our deepest sympathies to Mrs. Bunker, Charlotte, Grace and other members of his family."

Mr. A. Kadirgamar, Principal, speaking next recalled his student days, especially the Jubilee year 1947, and the spirit of renewal that was prevalent at Jaffna College at that time for which Mr. Bunker was largely responsible. He referred to Mr. Bunker's concern for higher education, as often expressed in his assembly talks and College Day address. Mr. Bunker was a liason in recent years between the Board of Trustees and Jaffna College. We have lost a great friend who could put his vision into reality.

Dr. W. L. Jeyasingham, President of the College, speaking next referred to the last letter he had received from Mr. Bunker in which he had written "I conceive of Jaffna College as a unique institution engaged in the task of education." In associating himself with the sentiments expressed he referred to Mr. Bunker as a great lover of people, a great lover of nature, a great lover of learning and a great lover of truth.

Mr. Bilan Kadirgamar, President of the Round Table, said Mr. Bunker was fitted for the times in which he served in Ceylon, times of rapid and radical change. When the Alumni Association of the College proposed an elaborate function to commemorate his twenty-five years of service to the College, Mr. Bunker declined the offer saying "A foreigner as head of an institution in Ceylon today is an anachronism." To us who knew him he was hardly foreign in his thinking. He was more Ceylonese in outlook than many Ceylonese. He represented that which is best and noble in the United States of America. He had sympathy for the problems of a developing nation and made every effort to understand Ceylon and the Asian situation. We need at this time more men like him in the U. S. A. and, therefore, his loss is all the more irreplaceable. Mr. Bunker was a genial friend to many with a genuine concern for the College community.

"A great liberal, he rarely imposed his views on others, especially those of us who worked under him. In his time Jaffna College was a happy home of men of diverse views and attitudes. In the administration of the College he set precedents that made the working of the College a team effort. To hundreds of students and teachers who have lived and worked in this campus during the Bunker era that time was a joyous and memorable experience. We grieve and mourn the passing away of a great and good man."

The speech of Mr. C. B. Bavinck appears elsewhere in this issue.

○

JAFFNA COLLEGE ALUMNI ASSOCIATION

An emergency meeting of the Executive Committee of the Jaffna College Alumni Association was held at 6-30 p. m. on Friday, the 27th ult. Mr. M. K. Subramaniam, the President, presided and, in referring to the death of Dr. Bunker, spoke in appreciation of his many-sided activities and the praiseworthy contribution made by him to Jaffna College in particular and the community in general.

The following Vote of Condolence was then adopted;

"The Executive Committee of the Jaffna College Alumni Association wishes to place on record its profound sorrow at the death of the Rev. Dr. S. K. Bunker. It also begs to record its deep appreciation of the services rendered by him to the College for 29 years with such unstinted devotion and excellence. First as Principal for 10 years and later as the President of the entire institution for 19 years, he laboured with enthusiasm for its development. Through the inauguration of the Undergraduate Department in 1947 he restored the Collegiate status of the institution, fulfilling the long cherished desire of the Alumni and the public. Its expansion and growth during this period were chiefly due to his initiative and careful planning.

We have always valued Mr. Bunker's most cordial relations with the Alumni Associations and more specially with the Old Boys and Old Girls individually. His interest in, and concern for, each of them were touching. In all his dealings he remained a Christian gentleman.

We mourn along with his wife and daughters over this irreparable loss to them, and pray that God will give them the grace and the strength needed at this difficult time".

As a mark of respect to his memory it was decided to postpone the Annual Meeting and Dinner fixed for the 12th of October to the 18th of November.

○

SERVICE OF REMEMBRANCE

A Service of Remembrance for the Rev. Dr. S. K. Bunker, former President of Jaffna College, was held at the Cathedral Church, Vaddukoddai, on Friday, the 27th September, the day of his funeral in America, at 4-30 p. m. The service, which was truly inspiring, was led by the Rev. K. J. Mills. The Bible Lessons were read by Dr. W. L. Jeyasingham, the President of the College, and Mr. K. A. Selliah, the retired Principal of the College. Mr. C. B. Bavinck, the Chaplain of the College, led the Litany, and the sermon was preached by the Rt Rev. Dr. S. Kulandran, the Bishop of the Jaffna Diocese, C. S. I. Tributes to Dr. Bunker's life and work were paid by Dr. J. L. Amarasingham, the Medical Superintendent of the McLeod Hospital, Inuvil, on behalf of the Alumni, and Mr. J. H. Ariyaratnam, the Registrar of the Undergraduate Department, on behalf of the staff of the College. The sermon and the tributes appear elsewhere in this issue. The Choir rendered two special anthems.

The service ended with the benediction pronounced by Bishop Kulandran.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

உதயதாரகை
UTHAYATHARAKAI

1968 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மீ 4 ஆம் நாள்

கிறிஸ்தவகுடும்பங்களின் உத்தரவாதம்

அன்று ஆதாம் தனியே இருப்பது நல்லதல்லவெனக் கண்ட கடவுள் ஏவாளைப் படைத்தார். குடும்பமாக்கினார். தம் விருப்பப்படி வாழ்ந்து மகிழ வழிவகுத்தார். இன்றும் அச்செயல் நடந்துகொண்டே வருகிறது. படைத்தற் றொழில் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கிறது.

பாவ உலகை மாற்றியமைக்கும் — புதுப்பிக்கும்— வேலையும் கூடவே நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அவ்வேலையில் கிறிஸ்தவ குடும்பங்கள் கடவுளின் துணையாளிகள். புதிய உலகைப் படைப்பதில் — கடவுள் விரும்பும் உலகை ஆக்குவதில் — கிறிஸ்தவ குடும்பங்களுக்குப் பொறுப்புண்டு.

புதிய உலகை உருவாக்க கடவுளின் எல்லையில்லா அன்பே காரணமானது. அந்த அன்பின் பிறப்பிடமும் பராமரிக்கப்படுமிடமும், முதிரும் இடமும் கிறிஸ்தவ குடும்பங்களே. அன்பின் அத்திவாரத்தில் கட்டப்பட்டு கடவுளின் விருப்பையும், இலக்கையும் நிறைவேற்ற அவை ஆக்கப் பட்டன. ஆகவே அவற்றின் உத்தரவாதம் பெரிது.

தந்தையாய், தாயாய், மக்களாய், சுற்றமாய், சூழலாய் இந்த அன்பு வெளிப்பட வைக்கப்பட்டுள்ள கிறிஸ்த குடும்பத்தின் முத்திரை அன்பே. இந்த அன்பு சகல நன்மைக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும் வாழ்வளிக்கும். தெய்வீக அன்பின் திறமை வெளிப்படுத்தும் இடம் கிறிஸ்தவ குடும்பம்.

இந்தத் தெய்வீக அன்பு சாதித்ததென்ன? சகிக்க, இரங்க, மன்னிக்க, வாழ்வளிக்க, அழியாத மகிழ்ச்சியூட்ட தன்னையே சமூலமாய்க் கொடுக்க வழி வகுத்தது. அதுவே . கிறிஸ்த குடும்ப வாழ்வின் இலக்கும் முடிவுமாக வேண்டும். அதை நிறைவேற்றும் உத்தரவாதம் கிறிஸ்தஇல்லறத்திற்குஇடைவிடாதிருக்கிறது.

மக்களாய், சுற்றமாய், அயலாய், சமூகமாய், தேசமாய் இந்த அன்பின் பிணிப்புள் இன்பங் காண முயல்வதோடு அதற்கெல்லாம் ஊற்றாகவேண்டிய கணவன் மனைவியரின் இசைந்த வாழ்வுக்கும் இந்த அன்பே மூல காரணம். இவ்வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனும், அன்பும் அறனுமே யென்பது வள்ளுவர் கருத்து. அன்பிலா வாழ்வு பட்டமரந் தளிர்த்த வாறுகும். எனவே கணவன் மனைவியர் தம்முள் இந்த அன்பு சுடர்விட்டு, சகிப்பும், மன்னிப்பும், மறதியும், தாங்கலும், இசைவும், விளக்கமும் உடையவராய் இன்பங் காண்போராய்க் காட்சியளிக்கும் உத்தரவாதமுடையர்.

மக்கள் விஷயத்தில் அவர்கள் தேவைகள் நிலைமைகளை விளங்கி, சரீர ஆத்ம வளர்ச்சிக்கு உதவி, அன்பை வளர்த்து அதனால் அன்பின் பிணிப்புக்குள் அனைவரும் இணைந்து வாழ வழி பிறக்க வேண்டும். புதிய உலக மக்களாய் வாழ வழிகாட்டும் உத்தரவாதம் பெற்றருக்குண்டு. பிதாவின் மாதாவின் அன்பைக் கண்டு இறையன்பை மட்டிட வழி பிறக்கவேண்டும். அடக்குவதும் அலட்சியம் பண்ணுவதும் அன்றி, அன்பின தண்டனையும், புத்திமதியும் அவர்களை மகிழ்விப்பதில் ஆர்வமும் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் தேவையை வேறு எதுவும் தடை செய்யாது பார்ப்பது அவசியம். சமூக தேவை, அயலார் உறவு, அலுவலகக் கடமைகள் மத்தியிலும் மக்கள் தேவை நிறைவாகக் கவனமாயிருக்கவேண்டும். அதற்கு வழிகாட்டியும் உதவியும், மாதிரியாய் வாழ்ந்தும் வரும் உத்தரவாதம் கிறிஸ்த குடும்பங்களுக்கு மாத்திரமன்றி ஆசிரியராய், குருவாய், நண்பராய் யாவருக்குமே யுண்டு.

அயலார் உறவில் அநுதாபமும், பரிவான வார்த்தையும் மாத்திரமன்றி அவர்கள் தேவையை நிறைவாக்குவதில் நமது கிறிஸ்த அன்பு நம்மை நெருக்கி ஏவ நம்மாலானதையெல்லாம் செய்ய முயலவேண்டும். பிரதிபலன் சுய தேவையற்ற தொண்டு கிறிஸ்தவரின் தொண்டாக வேண்டும். அயலார் விஷயத்தில் போதிய விளக்கமும், சகிப்பும், மன்னிப்பும் இருப்பதோடு புதுவாழ்வு பற்றிய செய்தியும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட வேண்டும்.

சமூகதேவைகளில் கிறிஸ்தவர்கள் முக்கிய கவனமும், பங்குங் கொள்ள இவர்களின சின்னமாகிய அன்பு(கிறிஸ்துவின் அன்பு) எப்போதுமே ஏவக் காணப்பட வேண்டும். கிறிஸ்து என்ன சொல்லுகிறரோ அதன்படி செய்யும் பொறுப்புகிறிஸ்தவர்களுடையது. தேசத்தின் தேவைகள் நிலைமைகளில் கிறிஸ்து நெறியின் இயல்பு விளங்க வகை செய்யும் உத்தரவாதமுண்டு.

அலுவலகங்களிலும், தொழில் புரியும் இடங்களிலும், வேறெங்கும் நமது சரீரங்கள் தேவனுக் கேற்கும் பலிகளாகி, எந்த நேரமும், எந்த வேலையும் அவர் புகழ் கூற ஏதுவாக வேண்டும். சத்தமிடாத சான்றுகள் — ஆனல் வலிய சான்றுகள் — ஆண்டவரை மகிமைப்படுத்த வழிநடத்தவேண்டும்.

இவற்றுக்கெல்லாம் உதவியாக தொழுகையும், தொண்டும், கடவுளுக்கும் அவன் மக்களுக்கும் நாம் கொடுக்கக் கூடியதெல்லாவற்றையும் — பொருளோ, நேரமோ, தாலந்துகளோ யாவையும் — கொடுக்கும் ஆசையும் உண்டாக வேண்டும். நாம் வாங்கப்பட்டவர்கள், மீட்பின் வேலையில் பங்காளிகள் என்ற நினைவில் நம் வாழ்வு வளர வேண்டும். ஆண்டவனன்பை உருசித்து, அவர் கட்டளையை மனதிற்கொண்டு அவருடைய ஆளுகை விரைவிற் கிட்ட வழிசெய்யும் உத்தரவாதத்திலிருந்து எக்கிறிஸ்தவனும் தப்பிக்கொள்ள முயலவே கூடாது. அழைக்கப் பட்டோம் அமர்த்தப்பட்டோம், அவரை மகிழ்விப்பதில் இன்பங் காண, நித்திய இன்பத்தை அனுபவிக்க, பகிர்ந்து கொள்ள நாம் கடனாளிகளானோம். நிறைவேற்றும் உத்தரவாதம் கிறிஸ்தவர்கள் யாவரதுமாகும்.

இப்புது வாழ்வின் பிறப்பிடம் கிறிஸ்த குடும்பம்; வளரும் இடமும், வளர்க்கும் இடமும் அதுவே.

இவ்வாண்டு நமது அத்தியட்சாதீன இல்லற வாரத்தின் பொருளாக இவ்விஷயம் கவனம் பெற இருக்கிறது. நம் சிந்தையும், முயற்சியும், புதுமை உண்டாக்க வழி பிறக்க ஆவியானவரின் வல்லமையை வேண்டி நிற்போமாக.

சிந்தையிலிருந்த

நூல் நிலையம் பெரியோரின் உயிர்கள் வாழும் புண்ணிய தலம், அங்கே எப்பொழுதும் அறிவு மணங் கமழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

○

வாசிப்பு அறிவுக்குரிய சாதனங்களை மனதுக்களிக்கும்; சிந்தனையே நாம் வாசிப்பவைகளை நம்முடையனவாக்கும்.

○

விசுவாசமே வாழ்க்கையின் வலிமை.

○

செபத்தின் தெய்வியல் சாஸ்திரம்
(THE THEOLOGY OF PRAYER)

(வண. டாக்டர் ஜேம்ஸ் மேதர்)

செபம் ஓர் இரகசிய தெய்வ சக்தி நிறைந்த ஔஷதம். நான் மூன்று மாசக் குழந்தையாயிருக்கையில் கடும் வியாதியாய் இருந்து குடலில் சத்திரசிகிச்சை செய்து, வைத்தியர் கைவிட்டார்கள் என்றும், தன்னுடைய செபங்களுக்கு மாறுத்தரமாய் நான் தப்பிப் பிழைத்தேன் என்றும் என்னுடைய அருமை மாதா எனக்குச் சொல்லுவார். இந்த மாசம் எனக்கு 78 வயது முடிகிறது. என்னுடைய மாதாவின் சாட்சி சிறு வயதுமுதல் இந்நாள் மட்டும் செபத்தின் வல்லமையை எனக்கு வற்புறுத்திக் கூறிக் கொண்டிருப்பதே.

நம்முடைய வேதம், செபத்தைப்பற்றிப் போதிப்பது என்ன? இது விஷயமாய்ச் சில குறிப்புகளை உங்கள் முன்பாக வைக்க விரும்புகிறேன்.

(அ) கடவுள் மனுஷனுக்கு அத்தியாவசியமான ஒருவர் என வேதம் போதிக்கின்றது. சரீரப் பிரகாரமாய், மனுஷனுக்கு ஆகாயம் அல்லது காற்று சுவாசிப்பதற்கு அவசியம். அதுபோல், சூரிய வெளிச்சம் தண்ணீர் என்பனவும் அவசியம்: ஆகாயம் இல்லாமல், 24 மணித்தியாலங்களில் 5 நிமிஷமாகிலும் மனுஷன் சீவிக்க முடியாது. ஓர் குருவி பறப்பதற்கு அதின் இரு செட்டைகளும் அத்தியாவசியம். ஒரு மீன் உயிரோடே இருப்பதற்கு, தண்ணீரில் அது சீவிப்பது அத்தியாவசியம். இதுபோலவே மனுஷனின் வாழ்வு சரியாய் இருப்பதற்குக் கடவுள் மனுஷனுக்கு அவசியம். ஆகவே, செபமும் மனுஷனுக்கு அவசியம். இந்தஉலகத்தில் ஒரு நல்ல குணமாகிலும் இல்லாத ஒரு மனுஷனும் இல்லை, ஏதோ குறை ஒன்று இல்லாத மனுஷனுமில்லை என்று மனோதத்துவ சாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள். பிளற்றோ (Plato) என்ற கலைஞானி, மனுஷன் ஒரு சோடிக் குதிரையை வண்டியில் பூட்டி, சவாரி செய்கிறவன் போலிருக்கிறன்; ஒரு குதிரை கீழ்ப்படிவுள்ள நல்ல குதிரை; மற்றது குழப்படியுள்ள குதிரை; குழப்படியுள்ள குதிரை, கடிவாளம் றேனிசுக்குக் கீழ்ப்படியாத குதிரை, அடக்கி நடத்தமுடியாத குதிரை. மனுஷனுக்குள் இந்த இரண்டு குதிரைகளும் உண்டு. என்று சொன்னர், கடவுளுடைய துணை மாத்திரமே, அடக்க முடியாத குதிரையை அடக்கிநடத்தச் செய்யும். ஆகவே மனுஷனுக்குச் செபம் அவசியம்.

(ஆ) கடவுள் தரும் கொடைகளைப் பெறுவதற்குச் செபம் ஒரு முறையென்று மாத்திரம் நாம் செபத்தைப்பற்றி எண்ணக்கூடாது. செபத்தின் நோக்கம், அதிலும் அதிகம்பெரியது. குடும்ப சீவியத்தில் ஒரு மனைவி தன்னுடைய கணவன் வாங்கிக் கொடுக்கும் சேலை முதலியவைகளுக்காக மாத்திரம் மனைவியாய் இருந்தால் அந்தக் குடும்ப சீவியம் அதிக கீழான பதவியிலிருக்கும். கணவனின் கொடைகளுக்கு மேலான காரியங்கள் இருவரையும் இணைக்க வேண்டும். அதுபோலவே செபமும் இருக்கிறது. மனுஷன் பூரண புருஷனைத் தேடி வளர்வதற்கும், கிறிஸ்துவின் சாயலை அடைவதற்கும் சீவியத்தின் நோக்கமாகக் கடவுள் வைத்திருக்கும் மேலானவைகளை மனுஷன் செபத்தின் மூலம் பெறுவான். அதற்கு அவன் கடவுளின் பாதத்திலிருப்பதும் கடவுளின் தரிசனம் பெறுவதும், மிகவும் அவசியம். இது விஷயமாய்ப் பின்வரும் குறிப்புகளை உங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்:

(1) மலைப்பிரசங்கத்தில் நம்முடைய இரட்சகர் "கேளுங்கள் அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்; தேடுங்கள் அப்பொழுது கண்டடைவீர்கள்; தட்டுங்கள் அப்பொழுது உங்களுக்குத் திறக்கப்படும்." என்றார். பரி. மத்தேயு 7 : 7 பாருங்கள். செபமாகிய ஔஷதத்தில் அடங்கியிருக்கும் மூன்று விசேஷமான மருந்துச்சரக்குகள், அல்லது வேர்களை இங்கே இரட்சகர் வெளிப்படுத்தினர். சிலர் செபமாகிய தெய்வ மருந்தில், 'கேளுங்கள்' என்ற ஒரு சரக்கு மாத்திரம் உள்ளதுபோல் எண்ணுகிறதாகப் பல தருணங்களில் கவனிக்கிறோம். எங்கள் செபங்கள் கேட்கப்படுவதற்கு நாங்கள் செய்யவேண்டிய வேலையிருக்கிறதென்று இயேசு, 'தேடுங்கள்' என்ற பதத்தினுல் குறிப்பிட்டார். காணுமற்போன வெள்ளிக்காசின் உவமையில் (பரி. லூக்காவின் சுவிசேஷம் 15 : 8 — 10) அந்த ஸ்திரி செய்தது உங்களுக்குத் தெரியும். வீட்டைக்கூட்டி, பாய்களுக்குக் கீழே, அலமாரிக்குப் பின்னே, மூலைகள், முடக்குகள் எங்கும் களைக்கக் களைக்க, வியர்க்கவியர்க்க வெள்ளிக் காசைத் தேடினுள். செபத்திலும் இப்படியே, எங்களுக்குத் தேவையானதைப் பெறுவதற்கு, நாங்கள் செய்யக்கூடிய யாவும் செய்ய வேண்டும். நான் பிரசங்கம் செய்யும் இந்த ஆலயம் (வெள்ளவத்தை, சோனகர் தெருவில்) கட்டப்பட, நீங்கள் அதிக காலம் செபித்தீர்கள். கேட்கிறதோடே நீங்கள் நின்றிருந்தால், இந்த ஆலயம் இங்கே இன்று இருக்க மாட்டாது. நாங்கள் 'தேடினேம்' வீடுவீடாய்ச் சென்று 'பிச்சை' எடுத்தோம், கடல்கடந்து மலேயா நாடு சென்று பாடுகள் பட்டோம். நான் யாழ்ப்பாணத்தில் போதகராயிருந்த காலத்தில் ஒரு குடும்பத்தை அறிவேன்; ஒரே ஒரு பிள்ளை அவர்களுக்கிருந்தது. பிள்ளைக்கு வியாதி வந்தது. பெற்றோர் பிள்ளையின் இரு பக்கங்களிலுமிருந்து ஊக்கமாய்க் 'கேட்டார்கள்'. பிள்ளை மரித்தது. அவர்கள் இரட்சகர் சொன்ன 'தேடுங்கள்' என்ற வார்த்தையைக் கவனிக்கவில்லை. அவர்கள் 'கேட்பதுடன்' பிள்ளையை உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு ஓடவேண்டும். அது அவர்கள் செபத்தின் ஒரு பாகமாக எண்ணவேண்டும்.

மூன்றுவதாய், 'தட்டுங்கள்' கதவு திறக்கப்படவேண்டுமென்று இரட்சகர் கூறினர். பூட்டப்பட்ட கதவு கடவுளுடைய பக்கத்தில் என்று சிலர் பிழையாய் நினைக்கிறார்கள். கடவுளுடைய பண்டகசாலை, வங்கி, 24 மணித்தியாலங்களும் திறந்திருக்கும் கதவுகள் உள்ளவை. அவர் எப்பொழுதும் தன்னுடைய கொடைகளைக் கொடுக்க ஆவலோடே ஆயத்தமாய் இருக்கிற தகப்பன், வெளிப்படுத்தல் 3 : 20 இல் "வாசற்படியிலே நின்று தட்டுகிறேன்" என்ற படத்திலும், மனுஷனே கதவை பூட்டிக்கொண்டு உள்ளே வசிக்கிறன என்று காணப்படுகிறது. கெட்ட குமாரனின் உவமையிலும் கடவுள் மகன் வீட்டுக்கு வந்து கதவைத் தட்டும்படி விட்ட தகப்பன் அல்ல, கதவுகளைத் திறந்து வைத்து, தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தகப்பனின் படமே காணப்படுகிறது. ஸ்தேவான் வானம் திறந்திருக்கக் கண்டான். பேதுருவும் அதே காட்சியை கண்டான். அப்போஸ்தலரின் நடபடிகள் 7 : 56 ; 10 : 11 பாருங்கள். இதுவே கடவுளின் நித்திய படம். கடவுளுடைய பண்டகசாலை, வங்கி 24 மணித்தியாலங்களும் திறந்திருக்கிறது. பூட்டப்பட்டிருக்கும் கதவுகள் மனுஷனுக்குள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, மன்னிக்காத் குணமாகிய கதவு அனேகருடைய சீவியத்துக்குள் கடவுளின் நல்ல ஈவுகள் வராது பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு சகோதரிகளை அறிவேன், ஒரே பெற்றோரின் பிள்ளைகள், 20 வருஷமாய் ஒருவரோடே ஒருவர் பேசுகிறதில்லை. மாசந்தோறும் இராப் போசனத்துக்குப் போகிறார்கள். கதவு பூட்டி இருக்கையில் எப்படி இராப்போசனத்தின் 'தெய்வ மன்னு' அவர்களுடைய சீவியத்துக்குக் கடவுளுடைய ஈவுகளைக் கொண்டு வரக்கூடும்?

— வரும்

பித்தளைப் பாத்திரத்தை நாள் தோறும் துலக்காவிட்டால் அது மாசடையும். இறைவனை நாள் தோறும் கருத்திற் கொள்ளாவிடின் மனித நெஞ்சம் அழுக்கடையும்.

○

மௌனம் மிக வலிமையுள்ள கருவி. அதைக் கையாளும் வல்லமை மனிதருக்குள் மிகச் சிலருக்கே இருக்கிறது.

○

உணர்ச்சி போகிற போக்கிலே தன்னைச் செல்ல விடுபவனை விட அடிமை வேறில்லை.

○

தாம் திருந்துவனவைகளைக் காண முயலுவதல்ல, நமமுன் தெளிவாய்க் காணப்படுபவைகளைச் செய்வதே நமது பெருங்கடன்.

○

முயன்று பார்க்கும்வரை தன்னுல் முடியக்கூடியது இம்மட்டென்று ஒருவனும் அறியான்.

ஏழுபத்திரண்டு நாடுகளில் காந்தி நூற்றுண்டு விழா

மகாத்மா காந்தி நூற்றுண்டு விழாவில் இதுவரை 72 நாடுகள் கலந்துகொண்டன.

இலங்கையில் காந்திஜியின் பெயரால் கிராமாபிவிருத்தித் திட்டம் ஒன்றும், பாரீஸில் பொது மக்களுக்கான ஒரு மைதானமும் திறுவப்படவிருக்கின்றன. துருக்கி மொழியில் மகாத்மாவின் வாழ்க்கை வரலாறு வெளிவரும். தார்-எல் ஸலாமில் ஞாபகார்த்த நிலையமொன்றும் அமைக்கப்பட விருக்கின்றது.

இலங்கை, பிரான்ஸ், டென்மார்க், தங்கனிக்கா ஆகிய நாடுகளில் காந்தி நூற்றுண்டுக் கொண்டாட்டங்கள் பற்றிய விபரங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. 72 நாடுகளுள் 26 ல் தேசியக் கமிட்டிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இக்கமிட்டிகளில் அனேகமாக அந்நாட்டு அரசாங்கத் தலைவர்களே தலைமைவகித்தார்கள். பெல்ஜியத்தில் அந்த நாட்டு மகாராணியும், சைப்பிரஸில் அதன் ஜனதிபதியும், இலங்கையில் கவணர்ஜெனரலும் தலைவர்களாகினர். பிரிட்டனில் மவுண்ட்பேட்டன் பிரபுவும். அமெரிக்காவில் உபஜனதிபதி ஸ்ரீ பேர்ட் ஹம்ப்ரியும தலைவர்களாயிருந்தனர்.

யாழ்ப்பாண மாநகர மண்டபத்தில் மறுமலர்ச்சிமன்றம் காந்தி நூற்றுண்டுவிழா கொண்டாடியது.

இந்தியனுகப் பிறந்து, இலங்கையிற் சற்று, தென்னுபிரிக்காவில் அனுபவம் பெற்று, தாய் சொல்லைத் தட்டாத விரதத்தினுய், நாட்டுப்பற்றும் மனிதர் பால் அன்புங்கொண்டு அடிமைத் தளைபறுத்து இந்தியாவுக்கு மாத்திரமன்றி உலகத்தின் ஒடுக்கப்பட்டோர் யாவருக்கும் விடுதலைக்கு வழிவகுத்த மகானது நூற்றுண்டு விழா ஒரு புதிய திருப்பத்தை உண்டு பண்ணும் என எதிர்பார்க்கலாம்; உண்டுபண்ணியே ஆகும்.

தனக்கென வாழாது, போதனையைச் சாதனையாக்கி மனித இன்பத்துக்கு வழிகாட்டி அந்த இலட்சியத்தில் தம்முயிரைக் கொடுத்து உலக மக்களிலிதயத்தில் இடம் பெற்ற காந்தி மகானின் சாதனை நம் நாட்டிலும் இடம்பெற்றால் எத்துணை நன்மையாகும்.

இலங்கைச் சிறுபான்மையர் ஒடுக்கப் படுவோருக்கு அவர் வழி பேருதவியாகும். அமெரிக்க நீகிரோவர் விடுதலைக்கு வழிகாட்டிய அதேவழி இலங்கை வாழ் ஒடுக்கப்படுவோருக்கும் உறுதுணையாகும். கத்தியின்றி இரத்தமின்றி வல்லரசை வென்ற அகிம்சா மந்திரம் இவர்களுக்கும் விடுதலை தர வல்லதே.

எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க அவர் சாதனைகள் போற்றற்குரியன. நூற்றுண்டுவிழா உலகத்தில் விழிப்பையும் புதுமையையும் தருவதாக. சிலைபெடுக்கும் யாவர் உள்ளத்திலும் அவர் கருத்துக்கள் சிலையாக எழும்பட்டும்.

புவிக்குள்ளே முதன்மை பெற்ருய்

"வாழ்க நீ எம்மான், இந்த வையத்து நாட்டிலெல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமைமிஞ்சி விடுதலை தவறிக்கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாமோர் பாரத தேசந் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி மகாத்மா! நீ வாழ்க! வாழ்க!
அடிமைவாழ் வகன்றிந்நாட்டார் விடுதலையார்ந்து செல்வம்
குடிமையி லுயர்வு, கல்வி ஞானமும் கூடியோங்கிப்
படிமிசைத் தலைமையெதுய்ம் படிக்கொரு சூழ்ச்சிசெய்தாய்
முடிவிலாக் கீர்த்திபெற்ருய்! புவிக்குள்ளே முதன்மை
பெற்ருய்;"

— பாரதியார்

நானே வழியும் ஒளியும் சத்தியமும் சீவனும்

(யோவான் 1 : 46)

" கிரான் ஜீவன் "

(முற்றொடர்)

ஒருவன் பொல்லாங்கு செய்வதாலும், அதன் மூலம் தண்டிக்கப்படாமலிருப்பதற்காயும் ஒளியினிடத்திற்கு வராதிருக்கிறன். ஆனல் சத்தியத்தின்படி செல்கிறவனே தன்னுடைய கிரியைகள் தேவனுக்குள் செய்யப்படுகிறதென்பதை அறிவிக்கும்படி ஒளியினிடத்துக்கு வருகிறன் (யோ. 3 : 20—21) அழுக்கும், பிணியும், அக்கிரமமும், அந்தகாரத்திலிருப்பவை. அவற்றோடு நீ ஏன் தங்கவேண்டும். அழுக்கு உனக்கு வேண்டுமா? பிணி உனக்குப் பிரியமா? அக்கிரமத்திலிருக்க உனக்கு ஆசையா? இவற்றின் முடிவு மரணமே. ஒளியானது பிரகாசிக்கிறது. ஒளியினிடம் வா. இருளை அகற்றிவிடு. ஒளியினிடம் வந்தால், சுகமும், சந்தோஷமும், சுத்தமும் கிடைக்கும். இவற்றின் முடிவு நித்தியானந்தமும், நித்திய ஜீவனுமே.

கீதிமானுடைய பாதை நடுப்பகல் வரைக்கும் அதிகமதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கிற சூரியப்பிரகாசம் போலிருக்கும். ஞானவான் ஒளியைப்போலச் சதா காலங்களிலும் பிரகாசிப்பான். அந்தகாரத்தினின்று தம்முடைய ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்துக்குக் கடவுள் நம்மை அழைக்கிறர். ஒளியானவராகிய இயேசுகிறிஸ்து சொல்லுகிறதென்னவெனில் நான் உலகத்துக்கு ஒளியாயிருக்கிறேன், என்னிடத்தில் வா; என்னைப் பின்பற்றுகிறவன் இருளிலே நடவாமல் ஜீவஒளியை அடைந்திருப்பான்.

கடவுள் ஒளியாய் இருக்கிறதுபோல நாமும் ஒளியில் நடந்தால் நாம் ஒருவரோடொருவர் ஐக்கியப்பட்டிருப்போம். அவருடைய குமாரனுகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் சகல பாவங்களையும் நீக்கி நம்மைச் சுத்திகரிக்கும். ஒளியில் நீ உட்பிரவேசிக்கவேண்டுமென எண்ணிய இயேசுகிறிஸ்து இருளில் பிரவேசித்தார். நாம் பிழைக்கும்படி அவர் மரித்தார். இப்போது அவர் நம் பாவ இருளிலிருந்து நம்மை இரட்சித்து நம் ஆத்துமாவில் ஒளிவீசச் செய்வார்.

பரிசுத்த கடவுளே, நான் இதுவரை இருளில் நடந்து வந்தேன், என்னை மன்னியும். இப்போது பாவ அந்தகாரத்திலிருந்து என்னை விடுவித்து உம்முடைய சீவ ஒளியில் எம்மை இரட்சிக்கும்படி தம்முடைய உயிரைக் கொடுத்த இயேசு கிறிஸ்துவின் நிமித்தம் கெஞ்சிக்கேட்கிறேன்.

"எதும் தெரியாதென மறைந்தவல் இருளை ஏதா? நீக்க ஒரு ஞான விளக்கேந்தி"

ஆம்! பாவ இருளில் மறைக்கப்பட்டு ஏதும் தெரியாமலிருந்த எமக்கு, அவர் இருள் நீங்கி நாம் ஒளியில் வரவேண்டுமென எண்ணிய தேவன் இயேசுவாகிய ஓர் ஒளிமிகுந்த ஞான விளக்கை இவ்வுலகுக்கீந்தார்.

(3) சத்தியம்

தேவன் எங்கள்மேல் வைத்த அன்பின் அளவே இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகுக்கு வந்த காரணம் என்றால் அது பிழையாகாது. நான் சத்தியமாய் இருக்கிறேனென இயேசுகிறிஸ்து கூறுகிறர். (யோ. 14 : 6) சத்தியமாவது என்ன? இக்கேள்வி ரோம அதிகாரியான பிலாத்தால் இயேசுவிடம் கேட்கப்பட்டது. அதற்கு அவர் சத்தியத்தைக்குறித்துச் சாட்சிகொடுக்க வந்தேன். இதற்காகவே இந்த உலகத்தில் வந்தேன். சத்தியவான் எவனும் என் சத்தத்தைக் கேட்கிறன ", என்றர். (யோ. 18 : 37) கடவுள் சத்தியசொரூபி. அந்தக் கடவுளை மனிதருக்கு வெளிப்படுத்த வந்தவரே இயேசு கிறிஸ்து. அவர் கொடுக்கும் சாட்சி சத்தியமானது. ஏனெனில், அவரே கடவுள். அதனுல் அவருக்குத் தேவனை மனிதனுக்கு வெளிப்படுத்தக் கூடிய சக்தி இருக்கிறது.

(தொடர்ச்சி 6 ஆம் பக்கம்)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

The Morning Star

4TH OCTOBER, 1968.

MAHATMA GANDHI'S CENTENARY

No man has stirred the world and made his impact on it during the last several centuries like Mahatma Gandhi. Rabindranath Tagore who disagreed with him in several matters on several occasions said: "He is not only the greatest man in India, he is the greatest man on earth today". Kirby Page, who toured India some years ago to see, as an American, the Mahatma and his influence in India, in the course of an eloquent appraisal of him said: 'No Cromwell, no Mazzini, no Washington ever desired freedom more passionately than does this saint in politics .... His serenity approaches that of Buddha: his faith is as unfaltering as that of St. Paul; his courage equals that of Garibaldi; his love reminds one of St. Francis", And two days back in a message on the 99th birthday of the Mahatma, the Prime Minister of India, Mrs. Indira Gandhi, added: "The world rightly regards Gandhi as the greatest Indian since the Buddha". Therefore, it is very fitting that it has been decided to have a year's celebrations for the centenary of his birth, which falls on the 2nd of October next year. The celebrations have been already inaugurated not only in India, but in many other parts of the world too. In Ceylon it was inaugurated with a public meeting in Colombo last Wednesday.

A proper celebration of this important centenary can never be adequate with the holding of public meetings at which very eloquent and laudatory tributes are paid to this unique personality, nor with the erection of memorials nor with the establishment of scholarships and charities in his name. These would amount only to paying lip-service to his greatness and his unquenchable spirit of true service. What is required is a dedication by the individuals, communities, and nations to his noble ideals and a resolute determination and courage to translate them into action. The chief among his ideals which have stirred and influenced the world are: his assertion of the human spirit for freedom, his insistence on the worth of human dignity and equality; his advocacy of the use of non-violence for not merely securing political independence but also for resisting all evil; and his stress on the necessity for internal purity of character and spirit for individuals and groups. These did not remain mere ideals with him. He used them always in his struggle for the emancipation of Indians in South Africa, in his campaign for the freedom of his country from foreign shackles, in his fight against poverty, for raising the living and educational standards of the oppressed communities, and for elevating the spiritual lives of his compatriots.

J. D., C. S. I.

CHRISTIAN HOME SUNDAY

13th October, 1968.

Speakers:

Araly — Mrs. J. J. Ratnarajah
Vaddukoddai — Miss R. Appadurai
Navaly — Miss R. Thomas
Manipay — Mrs. L. N. Hitchcock
Uduvil — Mrs. K. J. Mills
Pandateruppu — Mrs. T. R. Stephen
Karainagar — Mrs. K. S. Jeyasingam
Tellippalai — Mrs. K. S. Saravanamuthu
Alaveddy — Mrs. N. Subramaniam
Erlalai North — Mrs. Arudpiragasam
Erlalai South — Mrs. Wignarajah
Atchuvely — Miss G. Chellappah
Udupiddy — Mrs. C. G. Canagasundram
Nunavil — Mrs. J. K[illegible]
Moolai — Mrs. E. D. Rajaratnam
Chavakachcheri — Mrs. J. Kirubainayagam
Chankanai — Mrs. D. P. T. Chelvarajah
Kudathanai — Mrs. William Thevathasan
Varany —
Usan — Mrs. S. P. Jeyasingam
Pungudutivu — Mrs. N. Sugunananthan
Delft — Mrs. Sam Thampoe
Colombo — Ambalavanar

"THE BREAKDOWN AND RECOVERY OF FAMILY LIFE"

(Sermon preached by Archdeacon Ven. James Amarasekera at the Festival of the J. D. C., C. S. I.)

The family is the oldest of human institutions—old, strong and central to human society. We read in Gen. 5 v. 1—2, "In the day that God created man ... ... male and female created he them and blessed them and called them Adam and Eve." Mankind is made up of male and female.

It was God's purpose that mankind should live together in families. The Bible makes this clear to us — "family" is writ large across its pages. In the nomadic existence of the Hebrews, the family moved from place to place in search of fresh pasture for its cattle and sheep. Later the family was called to adjust itself to a settled life. When the children of Israel crossed over Jordan, they were to settle in the land of Canaan by families. Numbers 33 v. 54: "Ye shall inherit the land by lot according to your families ... ... according to the tribes of your fathers ye shall inherit it." Each family was known after its ancestor, its patriarch.

Jer. 31 v 1: 'At that time, saith the Lord, will I be the God of all the families of Israel and they shall be my people." The New Testament is set against the background of this family pattern into which our Lord came—born of the house and family of David; the Holy Family was registered in Bethlehem of Judaea. His first miracle in Cana concerned the needs of a family, and he took thought on the cross to provide a home for his mother.

The patriarchal family pattern so evident in the Bible extended throughout the world. In a predominantly rural agricultural setting everywhere people lived in groups or clans, where several generations lived together in joint families and shared in the common tasks. They were bound together by ties of kinship, common ownership and property, co-operative labour and by the influence of traditional customs and conventions of an authoritarian discipline. The inter-dependence between the individual and his clan sustained the stability of the joint family relationship. They were closed communities living under the same roof or in the same compound, conditioned for generations by traditions and conventions of the group. The younger families were economically dependent upon, and governed by, the Patriarch. In such an authoritarian system, they were content with limited independence. Their marriage itself had an entirely external significance, to produce children, hand over property, continue the name and so serve the interest of the joint family and clan. The quality of their interpersonal relationship was not all that important.

The Industrial Revolution led to the break-up of this joint family system. The growth of industry offered new and diversified occupational opportunities and caused the movement of people, especially young people, away from their clans across the length and breadth of the country in search of employment. Improved transport enabled travel further apart and as they settled closer to their work places, they gained a new freedom from the pull of traditions and conventions of their group. Improved communications—radio, television, newspapers, periodicals, cinemas — exposed them to new values, ideas and ideologies. They became conscious of a new sense of self-sufficiency as individuals now working on their own behalf. They felt less dependent than on God unlike in the agrarian community where they might toil, sweat and earn but had to rely on the sun and the rain in their seasons and wait upon God for the increase. So different from 1 Cor. 3: 7 "Neither is he that planteth anything, neither he that watereth but God that giveth the increase." The pay packet becomes the means and sometimes even the goal of life. Work was largely uncreative but the boredom of work could be relieved in places of commercial entertainment. Conditions could be equally so for the woman as for the man.

The social, economic and political emancipation of woman resulted in equality of opportunity and status and women were similarly exposed to the impact of change as men. In this new situation they were possessed of bewildering freedoms. It is in such an environment that the traditional patriarchal family-pattern gave way to the so-called democratic family, involving society in a profound cultural transition which has resulted in a serious breakdown of family stability. It is of vital importance that we recover the stability of family life. The family is the basic unit of Church and Society and the strength of the Church and Nation depends upon the strength of family life? The West has found it impossible to restrain the process of changes resulting, as we have seen, from its vast increase of industrialisation and urbanisation, the social, economic and political emancipation of women and the pervasive influence on living patterns of science and technology, changes not in themselves to be deplored.

Every country in Asia, including our own, is seeking economic development and with it the changes which have taken place in the West are sweeping across our country as well.

How are we to recover in such a situation the stability of family life? It would be easy enough to say; read the Bible regularly and say your prayers or even that the family which prays together stays together. Of course, we must read our Bibles and say our prayers—but we must do so intelligently and do more: educate ourselves and our people for family living at all levels of personality—physical, mental and spirtual—and equip them to use their new freedoms aright. Let us first recall that it is God's purpose for mankind that we should live together in families, "It is not good, said He for man to live alone," The first lesson then a husband and wife have to learn is that, though they may be socially and economically independent in society, yet in marriage and within the family they are interdependent — "for this cause shall a man leave his father and mother and cleave unto his wife and they twain shall be one flesh." Paradoxically, it is in this inter-dependence that they find the fulfilment of their personal relations.

Secondly, the marriage relationship is the most fundamental of all human relations and all other relations spring from it. So their second lesson is that they belong to each other in a way they can never belong to any other in an one flesh indissoluble union which makes for fidelity. "Those whom God hath joined together let no man put asunder."

Thirdly, they are the free agents who contracted their marriage before God and man and they took their first steps together in the house of God with as man and wife to God's holy altar the symbol of sacrifice. So they must learn to adjust themselves to each other in mature fulfilment of their marriage.

The marriage service reflects the Christian teaching on marriage and family. They have begun their marriage, they must grow in love from lovers to mature partners to become responsible parents. It is in order that they may grow in their marriage and family life that they need to be prepared for marriage and educated for family living.

That is the point at the physical and intellectual levels, not alone at the spritual level that the Church has yet to make an effort to recover the stability of family life. We need to work carefully a whole programme of education, medical consultation, and pre-marital counselling, as well as marriage guidance and counselling as occasions arise after marriage, if we are to help our families in this cultural transition into which we are moving. Nor can we overlook the need for the education of parents in child care and nurture and the problems of the adolescent.

It is up to you to work out in your parish a sound programme of Family Life Education. This should consist of comprehensive [illegible] panel discussion, film strips, and special [illegible]

OBSTACLES AND OPPORTUNITIES IN CHURCH AND HOME LIFE

In Relation to our Christian Discipleship Today

Intended as a Basis for discussion with Questions for consideration

The Revd. Celestine Fernando

(Continued from last issue)

5. The Image of the Home — a new "ecclesia"?

For every Christian there is a primary obligation to answer God's call to live as a Christian in his home — for the home is the laboratory of life, and the Christian home is the laboratory of the Christian life. It is the place of primary discipleship, where we learn first of the Presence and Power of God in terms of Quiet Prayer and daily obedience, joy and sorrow, riches and poverty, health and sickness; disappointment and victory, death and life. It is the place in which we learn the first lessons of politics and economics, and, above all, of personal and social ethics as we adjust ourselves to the fellowship of our parents, brothers and sisters, friends and neighbours and all who serve us on life's way. What kind of life do we lead in our homes? Are they truly Christian? Are they homes or mere boarding houses or dormitories? What do we learn in them? How do we act in them? Are we defeated or victorious there? What are the problems that defeat us? What are the ways that assure us victory? If we are not united, clean and free in our own homes, how can we bring unity, cleanliness and freedom to our nation?

6. We have many adversaries — within the Church

As we consider our Church life, there is no doubt that we have "many adversaries". Chief among them are not so much among those who are outside the Christian Churches but within them. There are those who are ignorant of the Scriptures and of the Gospel message that they profess but who do not care to remove their ignorance, and those who are content to be superficial members of the Church with no regard to the norms and responsibilities of membership.

There are those who are content to give money to the Church, withholding themselves, their services and their lives and those who serve on Boards and Committees with no regard to Christ's presence or the norms of New Testament teaching concerning talents, time and money, brotherhood or forgiveness. There are those who being young and having abundant life before them are content only with the gilt and the tinsel, the excitement and the momentary pleasure, which are the marks of the Hollow Men of our time and who are quite happy to waste God's gifts until they destroy themselves. There are those who use the Church for their advantage and are content to criticise from the ringside without any effort to help those who are battling with difficulties and problems, those who do not have time or make time to pray to seek God's will, to share God's message with others. These (not those who do not call themselves but being Christian do nothing for Christ) are the Church's worst adversaries.

7. There is "a great door and effectual"

But there is also "a great door and effectual open to us" today. Our country and people have generally shown a great sense of tolerance — despite the violence that has erupted in Council Chambers as on rioting roads. The average townsmen and most villagers have not been influenced so much by the extremists either in politics and religion. Contacts with international agencies and people of other lands, the travel of Ceylonese missionaries to other lands, the gradual popularisation of humane ideas of life and the revival that is evident in the study, if not the practice, of all religions which has begun in many places: these are examples of 'doors' that have been opened revealing listening hearts and minds in quite unexpected places. Religious leaders of all religions have shown a growing desire not to think of religion in the way that so many politicians have tended to do, as a means of power, but to work together with other religious leaders for the nation's good. And so, there are many opportunities today for all who have any "Good News" to preach to modern men. For too many "modern men" in Ceylon, as elsewhere, are in need of Good News: they are lonely and confused, unloved and frustrated and they need to be victorious over life's difficulties and dangers which are either of their own making or of others.

(To be continued)

---

in the parish—youth, young married couples, older married couples, parents, old parents, grandparents, young women, young men, married women, and married men, as well as groups according to their occupation or profession. There should also be a good lending library for the use of everybody in the parish.

This is an immense task and we need the help of doctors, lawyers, nurses, teachers, social workers, youth leaders — those especially who have to do with others in the course of their normal work and have special personal relations with them which provide opportunities of counselling at the individual level. The Church must arrange to train and equip them to engage in the Church's mission in this special field of service. They will provide the trained personnel for work with the parish. Groups as well can be of service in the course of their daily work, in their several spheres: that would be the Church's point of out reach to the community at large.

Yes, it is an immense task and it comes back to you and to me. Do people come to you with their troubles? Do they come and talk over their troubles with you in the office or at home? If they do, then you are the sort of person who ought to be trained for this service. The Christian Study Centre at 490 Havelock Road offers you special library facilities and we have courses organised there from time to time for training Counsellors. You can help train yourself by making use of these facilities — they exist for people like you. Yes, we need the help of so many. It is a call to the Church to be what it was ever intended to be — the Family of Families, the Family of [illegible] of God, the Kingdom of Heaven.

Devotional

The fear of the Lord leads to life and he that has it shall rest satisfied ... ... Prov. 19 : 23.

One of the ailments of the modern world is the inability of many people to find a meaning in life. Many throw away old standards without taking on any standards in their place. There are revolts in many spheres, the people taking part in them having no idea of what they want. Because many find no meaning in life there is much aimlessness.

Why is it that many find no meaning in life? Is it because there is no meaning? To find meaning in anything requires a certain qualification. A little child looking on all that goes on around it finds no meaning in it. A school-boy seeing a sheet covered with mathematical formulas may find no meaning in the whole thing; and it is not because there is no meaning in what is seen.

During the II World War, the Germans had been uniformly victorious in North Africa and had come to the gates of Alexandria. When Montgomery had taken command and had beaten back the first wave of attack at El Amein, he called a Press Conference and said, "Gentlemen, this is victory, absolute and unqualified". Many were surprised at the meaning he put into the battle; but it proved to be the beginning of a campaign of unmitigated success. He had seen the meaning of the battle, others had not.

Those who see the meaning of particular actions and things require the qualification for doing so; the ability to see the meaning of life also requires a qualification. The author of the "Proverbs" says that that qualification is the "fear of the Lord". It is he who is convinced that there is a God who has created the world and rules over it, who can see the meaning of life. To look on life and the world without this conviction and seek for a meaning there is to seek in vain.

S. K.

FLOWERS

FOR

ALL OCCASIONS

Phone or write:

Lane & Company

P. O. Box 19

NUWARA ELIYA.

Grams: "LANES" — *Phone:* 376

IN MEMORIAM

IN LOVING MEMORY

of

Dr. EDWARD THAMBIAH Mac Intyre

Born: *6th October, 1868.*

Died: *12th July, 1938.*

Lovingly and reverently remembered on his birth centenary by his loved ones in Ceylon and Malaysia.

38

IN MEMORIAM

IN EVER-LOVING MEMORY

of

ROSE SOUNDRAMMA JOSHUA

Born: *21 - 1 - 1900* (Chankanai)

Departed: *7 - 10 - 1966* (Johore Bahru, Malaysia.)

"I will bless the Lord at all times: His praise shall continually be in my mouth", (*Psalm. 34 : 1*)

Remembered in gratitude by her husband, children and grand-children.

Johore Bahru,
Malaysia.

38

1968 Subscriptions of Rs. 15 due now

Manager

Printed and published for the American Ceylon Mission by Mr. Abraham Saravanamuthu Thambiratnam, residing at Manipay, at the American Ceylon Mission Press, Uduvil Road, Manipay, on Friday, 4th October 1968

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org